

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๔

(สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๓๐ (สมัยวิสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๐

ครั้งที่ ๒๕/๒๕๕๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒
วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๐

๑. รับรองรายงานการประชุมสภา ครั้งที่ ๒๑, ๒๒, ๒๓, ๒๔ และ ๒๕/๒๕๔๙ (วิสามัญ) ครั้งที่ ๒ สมัยที่ ๒ ๕๗๔
๒. ร่างพระราชบัญญัติป้องกัน การค้ากำไรเกินควร พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว พิจารณาใหม่เพื่อรับหลักการ ๕๗๔
๓. ร่างพระราชบัญญัติเงินค้ำนองสงฆ์หรือสงฆ์ อำเภอบางเขน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และอำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๕๘๒
๔. ร่างพระราชบัญญัติลดเงินอากรค่าน้ำ จำนวน พ.ศ. ๒๕๔๙ ในตำบลบางปลาหมอ ตำบลบางตาเถร ท้องที่อำเภอสองพี่น้อง และตำบลหนองโพ อำเภอนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๕๘๒

๕. ร่างพระราชบัญญัติว่าด้วย การส่ง ผู้ร้ายข้ามแดน ระหว่าง สยามกับ แชน ซีบาร์ และ เกาะ ซอลอมอน ในอารักขา ของอังกฤษ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการ สามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาใน วาระที่ ๒ และที่ ๓ ๕๘๓
๖. ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช ๒๔๘๐ ตอนมาตรา ๖ ซึ่งกรรมการไปพิจารณาใหม่ ซึ่งคณะ กรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณา ในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๕๘๓
๗. ร่างพระราชบัญญัติลดเงินอากรค่า่านา จำนวน พ.ศ. ๒๔๗๕ ในตำบลต่าง ๆ รวม ๕ ตำบล ท้องที่อำเภอกรุงเก่า จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง คณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๓ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็น การพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๕๘๔
๘. ร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ (ฉบับที่ ๓) พุทธ- ศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๕๘๕
๙. ร่างพระราชบัญญัติเครื่องหมายสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการสามัญ ชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ๕๘๕
๑๐. ร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบยุวชน พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล ๕๘๖
๑๑. ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล ๕๘๕

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๔/๒๔๘๐ (วิสามัญ) สมัยที่ ๒

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๑๑ ท่าน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมรับรองรายงาน การประชุมครั้งที่ ๒๑, ๒๒, ๒๓, ๒๔ และ ๒๕/๒๔๗๙ (วิสามัญ) ครั้งที่ ๒ สมัยที่ ๒ เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ วาระต่อไปขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร พุทธศักราช ๒๔๗๙ ซึ่ง คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เสนอมาให้พิจารณาใหม่เพื่อรับหลักการ เพราะได้เปลี่ยนรูปพระราชบัญญัติเดิม สภา ฯ ได้รับรองขอเชิญ กรรมการเข้าประจำที่ และขอเชิญให้ กรรมการชี้แจงเสียก่อน

นายเดือน บุนนาค(กรรมการ) : เรื่องร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรนี้ สภา ฯ ได้

ลงมติรับหลักการไว้แล้ว และได้ส่งให้ กรรมการคณะพิจารณา หลักการที่สภา ฯ ได้รับไว้วันนี้ข้อความสั้น ๆ ว่า เพื่อป้องกันการค้ากำไรเกินควร แต่คณะกรรมการนี้ได้มาพิจารณาถึงข้อความในตัวร่างพระราชบัญญัติที่เป็นรายละเอียด และได้เห็นว่า มีข้อสำคัญ ซึ่ง อยู่ในร่างที่รัฐบาลเสนอ และซึ่งสภา ฯ ได้รับไว้พิจารณานั้น ๒ ข้อ ข้อแรกซึ่งปรากฏอยู่ในคำปรารภของร่างพระราชบัญญัติ มีข้อความว่า พระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควร รัฐบาลประสงค์จะใช้ในเวลาฉุกเฉิน หลักอันที่ ๒ ก็คือว่าการป้องกันการค้ากำไรเกินควรนี้ รัฐบาลประสงค์จะให้เจ้าหน้าที่ทางราชการ บริหาร ส่วนกลาง กล่าวคือเจ้าหน้าที่ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงเทพ ฯ ในพระนครเป็นผู้ควบคุมการค้ากำไรเกินควร ทว่า ราชอาณาจักร คณะกรรมการได้พิจารณาหลักทั้งสองข้อนี้ มีความเห็นว่าในประการแรก คือข้อ

ที่ว่าจะใช้พระราชบัญญัตินี้ในเวลาฉุกเฉิน
นั้น กรรมการเห็นว่าน่าจะให้ใช้ในพระ
ราชบัญญัตินี้ในเวลาปกติด้วย และได้
ให้เหตุผลไว้ว่าในเวลาปกติก็มีสินค้าบาง
สิ่งบางอย่าง เฉพาะอย่างยิ่งสินค้าที่เกี่ยวข้อง
กับการดำรงชีพ เช่นพวกข้าว เกลือ
ต่าง ๆ สมควรที่จะได้มีการควบคุมไม่
ให้ผู้ที่ทำการค้านั้นตั้งราคาโดยเอาค่า ไร
เกินสมควร นี่ข้อหนึ่ง ส่วนในข้อ ๒
นั้นตามร่างของรัฐบาลให้อำนาจในการ
บ่อนกั้นการค้า ไรเกินควรตกอยู่แก่
ราชการบริหารส่วนกลาง คือที่กรุงเทพฯ
นั้น กรรมการเห็นว่าไม่เป็นการสม
ควร เพราะเหตุว่าราชการบริหารส่วน
กลางซึ่งอยู่ภายในพระนคร จะไปควบคุม
กิจการที่เกิดขึ้นที่ในจังหวัดต่างๆ นั้น
ก็จะเป็นการเหลือวิสัย และถ้าหากว่า
จะควบคุมโดยวิธีนี้แล้ว ก็จะต้อง ขอ
ความเห็นไปยังราชการส่วนจังหวัด การ
โต้ตอบรายงานต่าง ๆ นั้นก็จะทำให้ชัก
ช้าเสียเวลา การควบคุมน่าจะไม่เป็น
ผล กรรมการจึงเห็นว่าควรจะเปลี่ยน
หลักการให้ทางจังหวัดได้มีโอกาสบ่อนกั้น
การค้า ไรเกินควรในจังหวัดของตนให้
เป็นแก่จังหวัด ๆ ไป เมื่อเกิดเห็นดังนี้
กรรมการจึงขอเสนอมายังสภา ฯ นี้

นอกจากนี้แล้วกรรมการยังได้พิจารณา
ถึงปัญหาอีกข้อหนึ่ง คือแม้ว่าเราจะได้
มีการควบคุมการค้า ไรไว้ก็ตาม แต่ถ้า
หากว่ามีกรณีเกิดขึ้นคือ ท่านผู้ที่มีสินค้า
นั้นไม่ยอมที่จะขาย ไม่ยอมบั่นสินค้า
นั้นให้ผู้ต้องการและถ้าหากว่าเป็นเวลาที่
เกิดความ ต้องการ อย่างแรงกล้าขึ้นมา
สมมติว่าในกรณีที่บ้านเมืองอยู่ในฐานะ
ฉุกเฉิน สินค้าไม่มีพอที่จะแบ่งปันข้อ
ขายกัน เผอิญมีบุคคลบางพวกมีสินค้านั้น
ไว้ เราจะปล่อยให้สินค้านั้นเก็บไว้โดย
ไม่แบ่งปันมาให้คนอื่นบ้างหรือ กรรมการ
จึงเห็นว่าควร จะมีบทบัญญัติเป็น
ทำนองให้มีการแบ่งปันดังนี้ รวมความ
ว่าคณะกรรมการเห็นว่าหลักการสำคัญ
ในร่างของรัฐบาล ๒ ข้อนั้น ควรจะได้
ปรับปรุงแก้ไขเสียใหม่ และได้มีหลัก
อีกอันหนึ่งซึ่งควรจะเสนอต่อสภา ฯ นี้
กรรมการจึงขอเสนอหลักทั้ง ๓ นี้เพื่อ
ให้สภา ฯ พิจารณาว่าจะเป็นการสมควร
ประการใด จะควรรับหรือไม่ และถ้า
หากว่าสภา ฯ จะรับหมดทั้ง ๓ หลักนี้
หรือจะเอาแต่เพียงหลักหนึ่งหลักใดแล้ว
กรรมการก็จะได้พิจารณาต่อไป

ขุนเสนาบดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : ตามที่คณะกรร-

มาธิการเสนอขอเปลี่ยนแปลง หลักการ มา ๓ ประการ นั้น ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่แต่ หลักที่ ๑ ที่ว่าเวลาปกติก็ให้มีการควบคุมการค้ากำไรด้วย เหตุที่ข้าพเจ้าข้องใจไม่ยินดีที่จะรับหลักการในข้อ ก็เพราะเหตุว่าประเทศสยามของเรา คนไทยเพียงจะพยายามทำการค้าเพื่อจะผูกเศรษฐกิจของชาติ เพียงจะเริ่มตั้งเนื้อตั้งตัว ถ้าหากว่าเราจะควบคุมการค้าในเวลาปกติด้วย จะทำให้พ่อค้าท้อใจแล้ว อาจจะเป็นผลร้ายแก่ชาติได้ เราควรพยายามผูกฐานะพ่อค้าคนไทยของเราให้ได้ดีขึ้น ถ้าหากว่าจะวางหลักการไว้ว่าเวลาปกติก็ให้ควบคุมด้วยแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่ชอบ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ควรรับหลักการ ต้องแก้ไขข้อนี้ก่อน

นายสนธิ เจริญรัฐ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา) : แนวคิดใหม่ของท่าน กรรมการเท่าที่ได้เสนอมานี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณออกเข้ที่เหมือนกัน แต่ว่าก่อนที่จะอภิปรายถึงผลได้ผลเสียของแนวคิดใหม่นี้ ข้าพเจ้าอยากจะสรุปความข้อหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าข้องใจอยู่ เพื่อเราจะได้ทำความเข้าใจกันเสียก่อนว่า จะปฏิบัติ ได้ จริง หรือ ไม่

เพียงไร ในแนวคิดใหม่ของคุณกรรมการมาธิการนี้ กล่าวโดยทั่วไปแล้วคือว่าจะได้จัดองค์การขึ้น มีหน่วยกลางและมีส่วนสาขาอ้อย ๆ กับร่างรัฐบาลเหมือนกัน แต่ในทางปฏิบัติเมื่อได้เปลี่ยน หลักการตามที่ได้แถลงมาในข้อ ๑, ๒, ๓ นั้นแล้ว องค์การส่วนกลางและส่วนภูมิภาคตามที่ได้เสนอมานี้ ดูประหนึ่งชวนจะให้เข้าใจว่าเรากำลังจะตั้งคล้าย ๆ สภาควบคุมการค้าหรือหอการค้าขึ้น ในต่าง จังหวัด ซึ่งอันที่จริงในทางปฏิบัติข้าพเจ้ายังสงสัยเป็นอันมาก อีกประการหนึ่งในทางปฏิบัติ นั้น ถ้าจะทำในรูปรัฐบาล ไม่เปรียบเทียบกับการค้าหรือ สภาควบคุมการค้าแล้ว ข้าพเจ้าใคร่จะให้รัฐบาลเข้มแข็ง โดยเฉพาะคือท่านรัฐมนตรีเศรษฐกิจว่า ตามรูปที่คณะกรรมการมาธิการเสนอขึ้นมาใหม่นี้ ในเมื่อไม่มีพนักงานพาณิชย์จังหวัดคงเช่นเกษตรจังหวัดหรือสรรพากรจังหวัด แนวคิดใหม่นี้จะได้ผลจริงหรือ หรือจะให้ข้าพหลวงประจำจังหวัดเป็นประธาน และมีคณะกรรมการโดยปราศจากเทคนิค ขอให้รัฐบาลว่ามาก่อน ไม่เช่นนั้นเราจะทำกันไม่ได้ ข้าพเจ้าข้องใจในการปฏิบัติ รัฐบาลเป็นผู้บริหารขอให้รัฐบาลว่ามาก่อน

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ) :
 ในเรื่องหลักการที่คณะกรรมการของสภาฯ ได้ตั้งให้คณะกรรมการประจำภูมิภาคคือในจังหวัดต่าง ๆ นั้นเปิดโอกาสไว้แล้วว่า กรรมการประจำนั้นมีข้าหลวงประจำจังหวัดเป็นประธาน และมีกรรมการอีก ๔ นาย ในกรรมการ ๔ นายนี้เรามีสิทธิที่จะเลือกตั้งเอาจะเป็นสรรพากรจังหวัด ซึ่งมีหน้าที่ทำอยู่ขณะนั้นจะเป็นกรรมการด้วยก็ได้ หรือจะหาผู้ทรงคุณวุฒิ ในจังหวัดนั้นเป็นกรรมการด้วยก็ได้ เพราะฉะนั้นข้อของใจของท่านสมาชิกที่ว่า เรายังไม่มีข้าหลวงพาณิชย์นั้นอาจจะค่อย ๆ แก้ไขไปเมื่อเวลาที่เราปรับปรุงเพิ่มเติมเพิ่มเพิ่มเพียงพอแก่การใช้สอย เราอาจจะตั้งข้าหลวงพาณิชย์ประจำได้ แต่ในขณะนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะต้องหาที่สรรพากร และเจ้าหน้าที่ในจังหวัดนั้นซึ่งมีคุณวุฒิ มีความสามารถพอที่จะเป็นกรรมการไปพลางก่อน

นายสนิท เจริญรัฐ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครราชสีมา) : ความ

จริงข้าพเจ้ามีอะไรอยากจะเรียนมาก แต่เมื่อรัฐบาลท่านว่าในทางปฏิบัติจะทำได้จริงแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะให้ลองดูเพื่อจะได้ผลแก่บ้านเมืองบ้าง

หลวงนรินทร์ประสาธเวช (ผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี) :
 ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยที่กรรมการได้แก้ไขให้มีการควบคุมการค้ากำไรเกินควร นับว่าเป็นการสมควรอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะเสนอร่างพระราชบัญญัติหรือกฎกระทรวงตามเหมือนกัน เพราะเหตุว่าการค้าทุก ๆ อย่างซึ่งเวลานี้ทางหลายย่อมทราบอยู่แล้วว่าตกอยู่แก่ฝ่ายใดมาก ข้าพเจ้าส่งสารตาสีตาสาที่ชื่อของโดยที่ไม่รู้จักราคา บางสิ่งราคาเพียง ๑๐ สตางค์ แต่ต้องซื้อถึง ๕๐-๖๐ สตางค์ก็มี เพราะฉะนั้นถ้าได้มีพระราชบัญญัติควบคุมแล้ว ชื่อว่าการค้ากำไรนั้นจะน้อยลงไป ราษฎรของเราที่อยู่ตามชนบทต่าง ๆ นั้น จะซื้อของได้ถูกด้วยมีกฎหมายคุ้มครอง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าที่คณะกรรมการแก้ไขนั้นเป็นการสมควร ชอบอยู่แล้ว

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทน

ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรที่ทางคณะกรรมการได้ปรับปรุงมาใหม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะรับหลักการและขอสนับสนุน นำชมความสามารถของคณะกรรมการที่ได้พยายามค้นคว้าหาหลักฐานมาประกอบเป็นรูปขึ้นถึง ๓ ประการ ความจริงในเรื่องนี้เราควรจะได้รับความคุ้มครองการค้ากำไรเกินควรมานานแล้ว แต่เราเพิ่งจะมาควบคุมในเวลาอันช้าว่ายังไม่สายเกินไป ขณะนี้ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่แล้วว่าเป็นเวลาฉุกเฉินในวงการค้าเพียงไร ข้าพเจ้าได้ขึ้นราคาไปเป็นอันมากแล้ว เราไม่มีพระราชบัญญัติควบคุมเสียเลย นี่เป็นข้อหนึ่ง อื่นๆในเวลาฉุกเฉินหรือในเวลาปกติก็ตาม ถ้าหากเราไม่ได้มีการควบคุมในเรื่องการค้าแล้ว ย่อมจะนำมาซึ่งผลเสียหายแก่ราษฎร ดังที่ผู้แทนราษฎรจังหวัดบุรีรัมย์กล่าวเมื่อสักครู่ เพราะฉะนั้นขอ ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับกรรมการ ในหลักข้อสอง ที่ให้มีกรรมการประจำจังหวัดขึ้นก็จำเป็น เพราะว่าการค้าของเราไม่มีแต่เฉพาะในจังหวัดพระนครหรือธนบุรีเท่านั้น ต่างจังหวัดก็ต้องมีด้วยจึงเป็นการสมควรที่ควบคุม อีก

อย่างหนึ่งในหลักข้อสาม หมายความว่าควบคุมจากผู้ขายด้วยนี้เป็นข้อสำคัญ ถ้าหากว่าผู้ซื้อจำเป็นที่จะต้องซื้อสิ่งนั้น แต่ผู้ขายไม่ยอมขายแล้วย่อมจะเป็นการเดือดร้อนต่อผู้ต้องการ เพราะฉะนั้นในหลักข้อสามนี้ จึงจำเป็นจะต้องมีขึ้นนี้จึงว่าเป็นความรอบคอบของคณะกรรมการด้วยเหตุผลทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้เสนอมานี้ เห็นว่าสมควรที่จะรับหลักการเป็นอย่างยิ่งเพราะดีกว่าที่รัฐบาลเสนอมานี้

ร.ต. สอน วงษ์โต (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชัยนาท) : ตามที่คณะกรรมการได้พิจารณาและเสนอหลักการเข้ามาใหม่ ในหลักการที่หนึ่ง คือมุ่งหมายให้ร่างพระราชบัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรนั้นควบคุมไปถึงเวลาปกติด้วยในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรรับหลักการอันนี้เป็นอันขาด เพราะเหตุว่าการค้าตามธรรมดาแล้วในเวลาปกติต้องอยู่ในระดับพอค้าจะต้องหากำไรพอควรเสมอ จะเรียกร้องกำไรเกินควรนั้นผู้ซื้อย่อมจะไม่ซื้อก็ได้ ถ้าร่างพระราชบัญญัตินั้นออกไปแล้ว จะทำให้น้ำใจพ่อค้าหดหายไปเสียเท่านั้นเอง การค้าส่วนภูมิภาคก็หรือตามร่างพระราชบัญญัตินี้

ยอมดำเนินการตามกระแสทุนและกำไรที่
เขาลงไปเสมอ ถ้าหากว่าเราจะขายเกิน
ควรไปแล้วคนซื้อก็ไม่ซื้อ เราก็ออมลด
ราคาลงไปเป็นการแข่งขัน อยู่ในตัวแล้ว
และในข้อสอง . ที่จะให้มีกรรมการส่วน
ภูมิภาคนั้นข้าพเจ้าเห็นสมควร แต่ไม่เห็น
สมควรในลักษณะที่ผูกเงิน ไม่ใช่ลักษณะ
ปกติ ถ้าผูกเงินขึ้นบ้านเมืองต้องการ
ความเรียบร้อยในสิ่งที่ขาดไป เช่นความ
ต้องการของประชาชนในเรื่องข้าวเป็นต้น
นั้นข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย และที่จะบังคับ
ซื้อในเวลาฉุกเฉินนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย
แต่ถ้าเวลาปกติแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
ควรบังคับเลยเป็นอันขาด ข้าพเจ้าเห็น
เช่นนี้จึงไม่ควรรับหลักการ ตามที่กรรมมา
ธิการได้เสนอมานี้

นายทองม้วน อัดดากร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : เฉพาะ
ร่างพระราชบัญญัตินี้ บังคับให้การกำ
กำไรเกินควรที่คณะกรรมการได้
เสนอหลักการขึ้นมาใหม่นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า
ยังไม่ควรรับหลักการไว้พิจารณา เพราะ
เหตุว่าตามปกติการค้าขายนั้น ย่อมหมุน
ไปในตัวตามลักษณะที่จะเป็นไปและตาม
เหตุการณ์ ถ้าตามปกติแล้วการค้าขาย

ดำเนินไปตามปกติ ไม่ทำให้เกิดความ
เสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่เฉพาะเวลา
ไม่ปกตินั้น ย่อมจะทำให้พ่อค้านั้น กักสิน
ค้าไว้เพื่อประโยชน์เอากำไรมากเกินไปจน
ทำให้เดือดร้อนแก่ประชาชนมากก็เป็นได้
แต่ถ้าเราจะออกกฎหมายควบคุมตามหลัก
การที่คณะ กรรมการ ธิการเสนอมา แล้ว
จะกระทบกระเทือนถึงหลักเศรษฐกิจ
เป็นอันมาก กล่าวคือตามปกตินี้เขา
ขายโดยมีกำหนดราคา และธรรมดาการค้า
ค้าขายนั้นย่อมแก้ไขข้อบกพร่องและแข่ง
ขันกันไปในตัว ดังที่สมาชิกกล่าวเมื่อก่อน
ถ้าเราจะไปกำหนดให้เขาขายโดยราคา
อย่างนั้น หรืออีกอย่างหนึ่ง อาจจะทำให้
เขาต้องขาดทุนไปก็ได้ อีกประการหนึ่ง
ตามที่คณะกรรมการการเสนอมา ในประ
การที่สามนั้น ยังต้องบังคับให้บุคคลที่มี
สินค้าไว้นั้น จำต้องขายให้แก่ผู้ประสงค์
จะซื้ออีกด้วย ถ้าเขามีความประสงค์จะ
เก็บไว้เพื่อใช้สอยหรือบริโภคของเขาเอง
เป็นเวลานาน ๆ นี้แล้ว ตามกฎหมาย
บังคับให้เขาขายให้แก่บุคคลอื่นทำนองที่
ว่าบังคับเอาทรัพย์สินมาเฉลี่ยแก่บุคคล
ทั่ว ๆ ไปเช่นนี้แล้วย่อมเป็นการไม่ชอบ
ด้วยหลักเสรีภาพของประชาชน เพราะ
ฉะนั้น การ ออก กฎหมายไปเราจะต้อง

พิเคราะห์ถึงเสรีภาพของบุคคล ตามรัฐ-
ธรรมนูญด้วย การที่เราจะออกกฎหมาย
ไปเร่งรัดนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นการ
เดือดร้อนแก่ราษฎรเป็นอันมาก แต่ถ้า
เราจะพิจารณาให้รอบคอบในเรื่อง การ
ป้องกันการค้ากำไรเกินควรนี้ จะได้ผลก็
เหมือนกัน แต่ถ้าเราควบคุมไปในทางที่
มีคติชอบและไม่รอบคอบแล้ว เข้าใจว่า
ความหมุนเวียนแห่งเศรษฐกิจนั้น ย่อมจะ
ทำให้ชะงักลงไปได้ และจะเป็นการกระ-
ทบกระเทือนต่อบุคคล ทุกชั้นเสียด้วย ไม่
ว่าข้าราชการ, พ่อค้าหรือชาวนา โดย
เฉพาะอย่างยิ่งก็คือชาวนา ถ้าเขามีข้าว
ไว้จำหน่ายตามที่เขาเก็บไว้แล้ว เมื่อถึง
เวลาข้าวขึ้นราคาเขาก็นำออกขายเอาค่า-
ไรบ้าง เช่นนี้ถ้าเขาจำต้องถูกบังคับให้
ขายคนอื่นโดยถูก ๆ แล้ว หากเขาไม่ขาย
เขาก็จะมีโทษตามกฎหมายเช่นนี้จะเป็
นการเหมาะแล้วหรือ อีกประการหนึ่ง
สมมติว่าเขาทำนาทุกปี แต่ไม่ได้ผล
ตามสมควร เขาต้องซื้อไว้บริโภคบ้าง
จำหน่ายบ้าง กฎหมายฉบับนี้ก็จะบังคับ
เขาเช่นเดียวกัน คุณจะเป็นการรุนแรงอยู่
เพราะฉะนั้นการที่เราจะออกกฎหมายควบ
คุมนี้ ก็ควรจะเป็นเวลาที่ไม่ปกติเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ตามที่กรมการค้าเสนอมา
ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วยอย่างยิ่ง เพราะ
ฉะนั้นไม่สมควรจะรับหลักการไว้พิจารณา

ค. ยู่เกียง ทองลงยา (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดกาญจนบุรี) : ข้าพเจ้า
ไม่อยากจะคัดค้านเพื่อนสมาชิก แต่ว่า
กฎหมายนี้ในบางกรณีนั้น ท่านควรจะ
รู้ว่าคนไทยนั้นเป็นผู้ซื้อไม่ใช่ผู้ขาย แต่
ทว่าในการที่เราจะกำหนดการซื้อการขาย
นี้ย่อมเกิดจากอำนาจของกรรมกรนั้น
อยู่ในประเทศสยาม กรรมกรจะไปทำให้
ของตัวเสียไปอย่างไรได้ นอกจากนั้น
ข้าพเจ้าจะชักตัวอย่างง่าย ๆ ว่าร่างพระราช
บัญญัติป้องกันการค้ากำไรเกินควรนี้ยัง
ป้องกันการขาย สิ่งอื่นที่เราพูดกันมาอีก
มากนัก เช่น การขายลอตเตอรี่เป็นต้น
อย่างนี้ก็เป็นกรป้องกันการได้อยู่แล้ว ซึ่ง
ข้าพเจ้าคิดว่าเราได้เคยปรารภกันมานาน
ทีเดียว ซึ่งท่านเองก็ได้เสนออุทิศมาให้
หาทางป้องกันการขึ้นราคานั้นด้วย ท่าน
จะไม่รับกระไรได้ นี่จะเป็นประโยชน์ที่
ท่านยังคิดไม่ถึง ถ้าท่านคิดถึงแล้วจะเห็น
ว่าเป็นประโยชน์ที่สุด ขอเสนอให้ลงมติ
(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว เมื่อไม่มีผู้ใดขอ
เบ็ดอภิปรายต่อไป ข้าพเจ้าก็จะให้ลงมติ

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : พระ-
ราชบัญญัตินี้เป็นหน้าที่ของ รัฐมนตรี
เศรษฐกิจการจะเป็นผู้รักษาและปฏิบัติ แต่
รัฐมนตรีก็ยังไม่ได้แถลงถึงความประสงค์
ว่าจะให้เป็นไปตามนี้หรือไม่.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ท่าน เขาขอให้ลงมติแล้วท่านต้อง
เบ็ดอภิปราย

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ขอให้
ผ่านไปเถอะ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นสมควรรับหลักการที่คณะกรรมา-
ธิการเสนอมา มีข้อความ ๓ ข้อ ตามที่
ได้ชี้แจงมาแล้วนั้นขอได้โปรดยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือ ๕๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือ ๖ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ตกลงให้รับหลักการ

แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา
ต่อไป

นายเดือน บุญนาค (กรรมา
ธิการ) : โดยที่ร่างที่กรรมาธิการเสนอ
มานั้นมีความเปลี่ยนแปลงไปจากร่างเดิม
อย่างมาก กรรมาธิการจึงใคร่จะเปิด
โอกาสให้สมาชิกได้มีการ ตรวจและแปร
ญัตติ และโดยที่ร่างนี้ก็ได้ส่งให้สมาชิก
ไปตั้งแต่วันที่ ๑๗ กรกฎาคมแล้ว นี้ก็
เกือบจะสิ้นสุดสมัยประชุมสภาฯ ฉะนั้น
กรรมาธิการจึงขอเสนอว่าถ้าสภาฯ นี้จะ
ลงมติให้สมาชิกแปรญัตติในเวลา ๑ วัน
ก็เห็นจะเป็นการดี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางคณะกรรมาธิการเห็นว่าพระราชบัญญัติ
นี้ได้ร่างเป็นรูปพระราชบัญญัติแจก
มานานแล้ว เห็นว่าควรจะแปรญัตติได้
ภายใน ๑ วัน มีผู้ใดคัดค้านไหม

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ที่จริง
น่าจะให้เวลานาน ๆ ถ้าหากเลื่อนไปใน
สมัยโน้นก็จะดี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ท่าน ท่านจะคัดค้านว่าอย่างไรก็
เอาสิ แปรญัตติดีกว่า

นายทองม้วน อัคราคร (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัด มหาสารคาม) : ขอ
เสนอ ๓ วัน

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ที่นี้จะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ๓ วันก่อน
๑ วันที่หลัง ผู้ใดเห็นควรแปรญัตติภายใน
๓ วัน ขอให้ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นควร แปร ญัตติ ภายใน วันเดียว
ขอให้ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ส่วนมากเห็นควรแปร ญัตติ ภายใน วันเดียว
ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ อำเภอบางเขน
จังหวัดพระนคร และอำเภอลำลูกกา
จังหวัดปทุมธานี พุทธศักราช ๒๔๘๐
ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุกที่ ๑ พิจาร-
ณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปใน
วาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการ ฯ
อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัตินี้ ในมาตรา ๑

มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข ไม่มีการแปร
ญัตติ มาตรา ๓ แก้ไขโดยคำ มาตรา ๔
ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติเวน
คืน ฯ ขอให้เป็นไปตามระเบียบ หมก
วาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาวาระที่
๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควร
ออกใช้บังคับเป็นกฎหมายได้ ขอให้
ไปรคยมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พร้อมเพรียงกัน เป็นอันว่าประกาศกฎ-
หมายนี้ใช้บังคับได้ วาระต่อไปขอให้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติลดเงินอากร
ค่านาจำนวน พ.ศ. ๒๔๘๕ ในตำบลบาง
ปลาร้า ตำบลบางตาเถร ท้องที่อำเภอ
สองพี่น้อง และตำบลหนองโพ อำเภอ
นางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี พุทธ-
ศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมการ
สามัญชุกที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว เสนอ
ให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓
ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติ มาตรา ๑

มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ แก้ไขโดยคำโดยกรรมาธิการ มาตรา ๔ แก้ไขโดยกรรมาธิการ บัญชีท้ายพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมทวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาเป็นวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ควร จะ ออก ใช้ บังคับ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรทกมือขึ้น

(มีสมาชิกรกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พร้อมเพรียง เป็นอันว่าพระราชบัญญัตินี้ ประกาศเป็นกฎหมายใช้ บังคับ ได้ วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างสยามกับแซนซีบาร์และเกาะชอลลอนในอารักขาของอังกฤษ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมาธิการสามัญชุกที่ ๒ พิจารณาเสร็จหมดแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑ มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ แก้ไขโดยคำโดยกรรมาธิการ มาตรา ๔ ไม่มีการแก้ไข

ปวงชนสภาผู้แทนราษฎร :
หมทวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาเป็นวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ควร จะ ออก เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรทกมือขึ้น

(มีสมาชิกรกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าออกพระราชบัญญัตินี้ เป็นกฎหมายต่อไปได้ วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเรียไร พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่ ร่างพระราชบัญญัตินี้เหลืออยู่มาตรา ๖ มาตราเดียว มาตราอื่น สภา ฯ นี้ได้ผ่านไปในวาระที่ ๒ แล้ว เพราะฉะนั้นมาตรา ๖ นี้มีผู้แปรญัตติกคือพระยาศรคามคณาภิบาลคนเดียว

พระยาศรคามคณาภิบาล (ผู้แทนราษฎร จังหวัดมหาสารคาม) :
ตามที่คณะกรรมาธิการได้ตกลงแก้ไขความในมาตรา ๖ นี้ ข้าพเจ้าพอใจแล้ว

นายเนย สุจิมา (ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : ตามที่เรา

พูดกันวันนั้น ว่าการเรียไรนั้นไม่ว่า
โจทก์หรือจำเลยเราควรจะยกเว้นให้แก่
ญาติของเขา แต่ตามที่กรรมการมาแก้
เพียงแต่กล่าวว่าญาติของจำเลย ถ้า
ปรากฏว่าเป็นญาติของโจทก์จะไม่ยก
เว้นบ้างหรือ

พระยาสุนทรพิพิธ (ประธาน
กรรมการ) : ในร่างเดิมของรัฐบาล
นั้นก็ได้ออกความต้งนี้ ที่ท่านสมาชิก
ผู้หนึ่งได้แปรญัตติให้มีข้อความยกเว้น
ถึงการช่วยเหลือกัน ในระหว่างญาติของ
จำเลยนั้น กรรมการได้แก้ตามที่ได้
เสนอมายังสภา ฯ แล้ว ซึ่งเป็นที่พอใจ
ของท่านสมาชิกผู้แปรญัตติแล้ว

นายทองม้วน อัดถาวร (ผู้
แทนราษฎร จังหวัดมหาสารคาม) :
คำว่า "วงศ์ญาติ" นี้ข้าพเจ้ายังไม่เคย
ปรากฏว่ามีกฎหมายใดที่บัญญัติไว้เพราะ
ฉะนั้นรู้สึกข้องใจเป็นอันมากทีเดียวใน
การใช้คำว่า "วงศ์ญาติ" ขอให้กรร-
มาธิการอธิบาย

พระยาสุนทรพิพิธ (ประธาน
กรรมการ) : คำว่า "วงศ์ญาติ"
นั้นยอมเป็นที่เข้าใจกันอยู่แล้วหาใช่เป็น
คำศัพท์ที่ กรรมการ อธิบายอย่างไรไม่

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดต้องการจะอภิปรายแล้ว
ข้าพเจ้าถือว่าหมดวาระที่ ๒ เฉพาะ
มาตรา ๖ เมื่อพิจารณาวันที่ ๒ เฉพาะ
มาตรา ๖ แล้วต้องย้อนไปถึงมาตรา
อื่น ๆ ที่พิจารณามาแล้ว เมื่อไม่มีผู้ใด
ข้องใจ ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้ได้
พิจารณาพระราชบัญญัตินี้ในวาระที่ ๒
เสร็จแล้ว ค่อยไปพิจารณาวันที่ ๓ ผู้ใด
เห็นว่าควรออกพระราชบัญญัตินี้ใช้เป็น
กฎหมายได้ ขอให้ไปรคยก็มีขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าพระราชบัญญัตินี้ผ่านวาระที่
๓ ไปได้ วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติลดเงินอากรค่านา จำนวน
พ.ศ. ๒๔๗๔ ในตำบลต่าง ๆ รวม ๔
ตำบล ที่อำเภอกรุงเก่า จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา พุทธศักราช ๒๔๘๐
ซึ่งคณะกรรมการสามัญชุดที่ ๓ พิจาร-
ณาเสร็จแล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปใน
วาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติไม่มี
การแก้ไข

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าถือว่าหมดวาระที่ ๒ แล้วต่อไป
พิจารณาวันวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราช-
บัญญัตินี้ควรจะออกใช้บังคับเป็นกฎหมาย
ได้ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
พร้อมเพรียงกัน พระราชบัญญัตินี้ผ่าน
วาระที่ ๓ ไปได้ วาระต่อไปขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ
(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง
คณะกรรมการสามัญชุดที่ ๒ พิจารณา
เสร็จแล้วเสนอ ให้พิจารณาต่อไปในวัน
ที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑ มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓ มาตรา ๔

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
หมดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณา
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัติ
นี้ควร จะออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้
โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

พร้อมเพรียง เป็นอันว่าผ่านวาระที่ ๓
ไปได้ ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราช-
บัญญัติเครื่องหมายสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง คณะ
กรรมการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จ
แล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวันวาระที่ ๒
และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๑ มาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕

หลวงวิจิตรวาทการ (ประธาน
กรรมการ) : ในเรื่องเครื่องหมาย
สมาชิกนี้ ข้าพเจ้าขอประธานโทษ
คือมาตรา ๔ คณะกรรมการได้มอบ
หมายให้กรมศิลปากรไปค้นแบบมา ความ
ตกลงที่ได้กระทำกันในเวลาประชุมกรร-
มาธิการและเวลา ไปค้นแบบมาแล้วนั้น
ผิดกันคือในที่ประชุม กรรมการ ได้ตกลง
กันให้เป็นว่า พื้นข้างบนลงยาเป็นธง
ชาติ พื้นข้างล่างต่อมาเป็นสีเงิน คือใน
ข้อ ๓ ของมาตรา ๔ แต่ทว่าเมื่อเวลาช่าง
ไปเขียนลงคุ้เข้แล้ว ถ้าเขียนตามลักษณะ
นี้ จะปรากฏว่า รูปร่าง คล้ายผ้ากุษา โยง
บังสกุล พวกช่างจึงมาร้องขอกับข้าพเจ้า
ว่าขอเปลี่ยนให้พื้นเป็นธงชาติอยู่ที่กันของ

เมื่อบัว ดังที่ปรากฏในรูป ข้าพเจ้าจึงขอ
เสนอแก้ด้อยค่า คำว่า "พื้นข้างบน" นั้น
ให้แก่เป็น "คันเมื่อบัว" ซึ่งตามภาษา
ข้างเขาเรียกกันอย่างนั้น ความในข้อ ๓
ก็เป็นว่า "คันเมื่อบัวลงยาเป็นสี ธงชาติ
พื้นข้างล่างเป็นสีเงิน" นอกจากนั้น ไม่มี
เปลี่ยน ข้าพเจ้าขอประทานโทษทั้งนี้ เพื่อ
จะไม่ให้เกิดความสงสัย จึงขอเพิ่มเป็นว่า
"คันกลับเมื่อบัว" อ่านว่า "คันกลับเมื่อบ
บัวลงยาเป็นสีธงชาติ"

นายเลียง ไชยกาล (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) :
ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติว่าให้ยกเรื่องอื่นขึ้น
ปรึกษา ที่ข้าพเจ้าเสนอเช่นนั้นก็เพราะเหตุ
ว่าเมื่อเราได้ผ่านวาระที่ ๑ มา ปรากฏ
จากเสียงมหาชนเป็นจำนวนมากว่า กฏ-
หมายนี้ไม่มีประโยชน์อะไรเป็นการเห็น
แก่ตัวกันเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นเพื่อ
เคารพต่อมติของมหาชน ข้าพเจ้าขอ
เสนอญัตติดังนี้ ผู้ใดเห็นด้วย ขอให้
ไปคร่ำบรวง

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ นายมงคล
รัตนวิจิตร บัวรอง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มีผู้เสนอญัตติขอให้ยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา

จะมีผู้ใดขัดข้องหรือไม่

ค. เทียม ศรีพิสิฐ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดนครปฐม) : ตามที่
มีสมาชิกเสนอญัตติ ขอให้ผ่านเรื่องนี้ไป
นั้น ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีมาก เพราะ
เวลานั้น....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ยินดีแล้วก็ไม่ต้องพูด ท่าน
ผู้ใดเห็น ควรยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษา ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น
(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ ระเบียบ ไป
ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบยุวชน พุทธศักราช ๒๔๘๐
ของรัฐบาล

พ.อ. พระยาอภัย สงคราม
(รัฐมนตรี) : รัฐบาลขอเสนอร่าง
พระราชบัญญัติเครื่องแบบยุวชน หลัก
การคือว่าจะกำหนดเครื่องแบบยุวชนขึ้น
เหตุผลที่จะกำหนดเครื่องแบบยุวชนขึ้นนี้

ก็เพื่อจะส่งเสริม และรักษาเกียรติคุณของ
กุลบุตรที่ได้รับการฝึกหัด และอบรมวิชา
ทหารซึ่งกระทรวงกลาโหม ได้จัดขึ้น จึง
ตราเป็นพระราชบัญญัติ เพื่อคุ้มครองให้
ได้ผลดังกล่าวแล้ว หวังว่าสภา ฯ นี้คงจะ
รับหลักการไว้พิจารณา

หลวงนรินทร์ประสาทเวช (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี) : ข้าพเจ้า
เห็นว่าสภา ฯ นี้ยังไม่ควร จะรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา
ความจริงที่กระทรวงกลาโหม ได้ฝึกหัด
นักเรียนให้เป็นแบบยุวชนนั้น ข้าพเจ้าก็
เห็นพ้องด้วย แต่ที่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควร
รับหลักการนั้น ก็เพราะรู้สึกว่าการกระทรวง
กลาโหมออกจะเอาเปรียบแก่นักเรียน
เป็นอันมาก ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้
๑. ต้องพรากเวลาเรียนของนักเรียน นั้น
เป็นการเสียเวลาที่เขาได้เล่าเรียน กระทรวง
กลาโหมได้อบรมให้นักเรียนรู้จัก
ในวิชาทหารนั้นก็ประโยชน์ต่อกระทรวง
กลาโหม แต่กระทรวงกลาโหมหา
ได้ชักเชยเครื่องแบบ ให้แก่นักเรียนนั้น
ไม่ ผู้ปกครองนักเรียนต้องเดือดร้อน นี้
เป็นความจริง ถ้ากระทรวงกลาโหม
ต้องการ ก็ควรหาเงินมาตัดเครื่องแบบ
ให้แก่นักเรียนปีละ ๒ หรือ ๓ สำหรับ

นั้นข้าพเจ้าเห็นด้วย เรามาเป็นผู้แทน
ราษฎรเราต้องฟังเสียงถึงราษฎรของเรา
ความจริงที่กระทรวงกลาโหมทำนั้น แต่
ตกหนักอยู่กับราษฎรผู้เป็นพ่อแม่ของเด็ก
ของเราเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
ควรรับหลักการเป็นอันขาด

ด. เทียม ศรีพิสิฐ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครปฐม) : ตามที่เจ้า
หน้าที่กระทรวงกลาโหม ได้เสนอร่าง
พระราชบัญญัตินี้เข้ามาสู่สภา ฯ นี้ทั้ง
นี้ก็เพื่อประโยชน์เอนกประการ ของชาติ
เราจะเทียบได้ง่าย ๆ เช่นอย่างพระภิกษุ
เป็นต้น ถ้าผู้ใดจงใจเป็นพระภิกษุปลอม
ทางฝ่ายคณะสงฆ์ก็จะเอาโทษ ฝ่าย
ปกครองก็จะต้องเอาโทษ ไม่เพียงให้กระทำ
เช่นนั้น สำหรับยุวชนเล่า ยุวชนเป็นผู้
ที่ตั้งจิตมั่นใน อันที่จะรักษาตัวให้เป็น
ประโยชน์ ของชาติและเป็นตัวอย่างแก่
กุลบุตรทั่วไป ด้วยเขาได้ตั้งสัตย์ว่า
จะเป็นยุวชนเช่นนั้นแล้ว เราจะให้ผู้ที่ไม่
ใช้ยุวชนแต่งตัวยุวชนหรือ เป็นสิ่งที่ไม่
ควรที่เดียว ตามที่สมาชิกรู้คนหนึ่งได้อภิ-
ปรายว่ากระทรวงกลาโหมออกจะเอา
เปรียบแก่ราษฎรผู้มาเป็นยุวชนนั้น ใน
เรื่องนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้นี้ออกจะเข้า
ใจผิด เพราะกระทรวงกลาโหมเป็นของ

ใคร ไม่ใช่เป็นของชาติหรือ กระทรวง
กลาโหมไม่ใช่ของผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ
กระทรวงกลาโหมเป็นของชาติ เพราะ
ฉะนั้นการที่ชาติของเราต้องการที่จะเดิน
แบบในการที่จะอบรมเยาวชนให้เป็นพล-
เมืองดีของชาติส่งเสริมให้ ชาติของเรา
เจริญแล้ว ไม่น่าจะเป็นปัญหาอะไร
ข้าพเจ้าขอส่งเสริมว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องดี
มาก

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัด ชุขันธ์) : ในเรื่อง
เครื่องแบบยุวชน ข้าพเจ้ารู้สึกขี้ขลาด
มาก คือทุกคน จะต้องรู้สึก ว่า ใก้ นั้น
จะงามก็เพราะชน คนจะงามก็เพราะแต่ง
เป็นสุภาพดี เพราะฉะนั้นเราส่งเสริมใน
ทางนี้ จะรู้สึกตัวขึ้นมา ที่นี้สติปัญญาที่จะ
เกิดจากเครื่องแบบ หรือ เครื่องแต่งกาย
ที่นี้เมื่อได้อบรมศึกษาวิชาทหาร จากครู
คือเมื่อครูได้อบรมมาแล้วก็แต่งเครื่อง
แบบเป็นยุวชน ถ้าไม่อย่างนั้นขุน-
พิเคราะห์ ๗ อาจแต่งตัวปลอมเป็น
ยุวชนไปขอข้าวเขากินก็ได้ และจะฝึก
ฝนอะไรก็ได้เพราะขุนพิเคราะห์ ๗ มี
ปัญญา ถ้าหากทางรัฐบาลไม่ได้ควบคุม
เพราะฉะนั้นเราทำเช่นนั้นเป็นอารยะที่จะ
ทำให้ยุวชนของเรามีจิตใจที่เข้มให้มีใจ

เยื้องในทางกำลังใจกำลังกาย ซึ่งภูมิ
ใจที่เขา ได้ศึกษาในวิชาทหาร ตั้งแต่ยัง
เยาว์ และยังเอามาอบรมและออกศึกษา
เอ็กเซอร์ไซส์อะไรในกองทหารอีก ไม่
อย่างนั้นประเทศชาติของเราจะแข็งแรง
ได้อย่างไร ข้อนี้กระทรวงกลาโหมหรือ
รัฐบาลได้ดำริในทางที่ถูกต้อง ข้าพเจ้า
จึงเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้อย่าไปมองถึง
การผิดเคือง มนุษย์ทุกคนต้องมีการกิน
ต้องมีการสันเป็ลียง ต้องมีเครื่องแต่ง
กาย อย่างท่านท่านก็ต้องซื้อกางเกงนุ่ง
ท่านซื้อทำไม ที่นี้ยุวชนท่านจะให้แก้
ผ้าอย่างนั้นหรือ พลเมืองของเราทำขาย
ก็ได้ จะทำให้ลูกนุ่งก็ได้ ไม่เห็นอัครจริย
อะไร นอกจากเราจะแต่ง อย่างฝรั่งเอา
เงินออกนอกประเทศอย่างเดียวกัน ความ
เห็นเท่านั้นที่จะทำให้สันเป็ลียง ข้าพเจ้า
เห็นว่าควรรับหลักการ ข้าพเจ้าไม่ยาก
จะพูดมากเพราะเวลาก็สั้นเข้ามาแล้ว
ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ ผู้ใดเห็นด้วย
โปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มีผู้เสนอขอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าจะขอ
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทน

ราช ฎร จังหวัด นคร ศรี ธรรม ราช) :
เรื่องนี้ควรจะได้พูดกันอีก ขอให้เปิด
อภิปรายต่อไป

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อมีผู้ประสงค์จะพูดอีกก็ขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัยผู้ใดเห็น ควรเปิดอภิปรายต่อไป
ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๗ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๔ ท่าน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ข้าพเจ้าเสียใจที่จะให้เปิดอภิปราย ไม่ได้
ต่อไปขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้ไว้พิจารณา ขอได้โปรดยกมือ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ส่วนมากเห็นด้วย เป็นอันว่าที่ประชุม
นี้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ
นี้ไว้พิจารณา

พ.อ. พระยาอภัยสงคราม (รัฐ
มนตรี) : ขอเสนอพิจารณารวดเดียว

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าเห็นว่าพระ

ราชบัญญัตินี้มีคนข้องใจมาก ขอให้เป็น
การแปรญัตติภายใน ๑ วัน

พ.อ. พระยาอภัยสงคราม (รัฐ
มนตรี) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่มีใครพูดอะไรอีกหรือ สังกษ
กรรมาธิการชุดที่ ๑ แปรญัตติภายใน
๑ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ วาระต่อไปขอให้
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสัง
หาริมทรัพย์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช
๒๔๘๐ ของรัฐบาล

หลวงนาถนิช ชาติดา (รัฐมนตรี) :
รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติว่า
ด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามหลัก
การและเหตุผลซึ่งได้แจกแก่ท่านสมาชิก
แล้ว เหตุผลในเรื่องนี้โดยย่อข้าพเจ้า
ขอประทานเรียนต่อที่ประชุมว่าแก้เล็ก
น้อยเท่านั้น คือขอแก้กฎหมายเดิม
ซึ่งในสมัยนั้นกระทรวงเกษตรฯ รวมอยู่
กับกระทรวงเศรษฐการ ด้วยบังคับเรา
ได้แยกกระทรวงกันแล้ว ก็กิจการนี้ก็
แยกมาตาม ถ้าเอากฎหมายไว้อย่างนี้ไม่
แก้ไขแล้วก็ปฏิบัติการงานไม่ได้ ที่ขอ
แก้ไขก็เพื่อจะให้ทำงานได้เท่านั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี) :
 เมื่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับปรุง
 กระทรวงเศรษฐกิจการออกเป็น ๒ กระทรวง
 คือ กระทรวงเกษตรพาณิชย์และกระทรวง
 เศรษฐการนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเราได้มี
 พระราชบัญญัติ โอนอำนาจ กัน แล้วนั้น
 ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งถ้าแม้ว่า
 เกิดการขัดข้องขึ้นคง ที่ท่านรัฐมนตรีได้
 กล่าวแล้วนั้น พระราชบัญญัติปรับปรุง
 กระทรวงทบวงกรมนั้น ได้ประกาศใช้มา
 ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๘ ก็เหตุใดจึงเพิ่ง
 จะมาแก้ไขในขณะนี้

หลวงนาถนิติธาดา(รัฐมนตรี):
 ที่ขอแก้ไขเช่นนี้ ก็เพราะว่ามีเรื่องขัด
 ข้องขึ้น และเรื่องนี้เราได้พิจารณาคั่งที่
 ท่านสมาชิกมาแล้ว เราจะใช้พระราช
 บัญญัติปรับปรุงนั้น ได้หรือไม่ และได้
 พิจารณากันโดยรอบคอบแล้ว ก็เห็นว่า
 เราใช้ไม่ได้ เราจำเป็นจะต้องแก้ไขใหม่

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
 แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี) :
 ถ้าอย่างนั้นที่ปฏิบัติการเกี่ยวกับการเวน
 กินอสังหาริมทรัพย์มาแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ.
 ๒๔๗๘ มาจนบัดนี้ การกระทำอย่าง
 นั้นมีเป็นโมฆะทั้งหมดเช่นนั้นหรือ หรือ

ว่าการทำนั้นได้ทำไปทั้ง ๆ ที่รู้สีกว่าผิด
 กฎหมาย

หลวงนาถนิติธาดา (รัฐมนตรี):
 ที่จะว่าเป็น โมฆะ หรือ ไม่นั้นเรา ไม่ได้
 พิจารณา

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
 แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี) :
 ข้าพเจ้ายืนยันอยู่ว่า เมื่อพระราช
 บัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์
 ได้ประกาศมาแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๘
 ในครั้งนั้น เรามีบทบัญญัติ ว่าด้วยการ
 ทรวงเศรษฐกิจ แต่กรั้นต่อมาเราได้
 แยกกระทรวงเศรษฐกิจการ ออกเป็น ๒
 กระทรวงเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘ คงข้าพเจ้า
 ได้กล่าวแล้วก็กิจการตั้งแต่นั้นมา ถ้ามี
 ว่าเจ้าหน้าที่ได้พบข้อบกพร่อง เจ้าหน้าที่
 ที่ควรจะได้แก้ไขเสีย ออกพระราช
 บัญญัติ ตามกันมา ตั้งแต่ พระราชบัญญัติ
 ปรับปรุงนั้น แต่กาลได้ล่วงเลยมา ๒ ปี
 เช่นนี้แล้ว จงแก้ว่าการเวนคืนนั้นเป็น
 การขัดข้อง ข้าพเจ้าก็สงสัยว่าการปฏิบัติ
 การตามกฎหมายในระยะ ๒ ปีนั้นได้
 ปฏิบัติไปอย่างไร โดยเหตุผลคงมี
 ข้าพเจ้าจึงคิดว่าไม่สมควรรับหลักการ

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ
 (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการ)

การที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัตินั้นมานั้น มีอีกข้อหนึ่งซึ่งเป็นหลักการเหมือนกัน จึงได้เพิ่งส่งเข้ามา คือในพระราชบัญญัติเกิมนั้นกำหนดกรรมการที่จะซื้อที่ดินของรัฐบาลนั้น ให้มีกรรมการเพียง ๓ นาย ในพหุติการณักรณพิเศษ เช่นจะต้องซื้อที่ดินเป็นจำนวนมากมาย รัฐบาลมีสิทธิที่จะตั้ง กรรมการ มากกว่า ๓ นายได้ จึงได้แก้ไขว่าให้ตั้งอย่างน้อย ๓ นาย ก็อาจจะตั้งหลายนายก็ได้เพื่อจะได้ร่วมกันทำงานให้เป็นไปโดยรวดเร็ว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : เราจะต้องดูตามเหตุผลของ พระราชบัญญัติที่รัฐบาลได้เสนอมานี้แล้ว เหตุผลได้มีอยู่ว่างาน ในหน้าที่กรรมการ ใกล้เคียง จำนวนเงิน ค่าทำขวัญตาม มาตรา ๑๗ เกี่ยวกับงานของกระทรวงเกษตรการ ในหน้าที่การที่ดิน แต่ที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ มาตรา ๑๗ ระบุไว้ให้ตั้งพนักงาน กระทรวงเศรษฐกิจ เป็น กรรมการ ก็เพราะว่าเวลาพิจารณาว่าพระราชบัญญัตินั้น การเกษตรการยังรวมกันอยู่ใน ความ บังคับ บัญชาของ กระทรวงเศรษฐกิจ เวลานี้การเกษตรการไม่

ได้อยู่ในความบังคับบัญชาของกระทรวงเศรษฐกิจ ก็ได้มาขึ้นอยู่กับกระทรวงเกษตร อ แล้ว มีปัญหาที่เราจะต้องคิด ก็ตั้งแต่ ได้ประกาศใช้ พระราช บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์มาแล้ว ได้มี พระราชกฤษฎีกาเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสาธารณูปโภคและสาธารณประโยชน์ แล้วเป็นอันมาก ต่อมาก็มีพระราชบัญญัติเวนคืน ๖ ซึ่งเมื่อคืนเราก็ ได้ผ่านพระราชบัญญัติฉบับหนึ่งไปแล้ว คือพระราชบัญญัติเวน คืน อสังหา ร ม ทรัพย์ ชล ประทานที่ล้าลุดกา ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าในกรณี เช่นนี้ก็น่าจะมีกรรมการในการ ใกล้เคียง จำนวนค่าทำขวัญ ซึ่งเจ้าของ ที่ดินกับ กรรมการไม่สามารถจะตกลงกันได้ ในการเวนคืนนั้นพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืน ๖ ได้ประกาศไปแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่ต่ำกว่า ๓๐ ฉบับ นับตั้งแต่พระราชบัญญัตินี้ได้กระทำไป ก็มีการในพระราชบัญญัติ ๓๐ ชิ้น ที่กระทรวงเศรษฐกิจได้กระทำไปแล้ว ก็แต่เพราะเหตุใดเล่าจึงอภัยยอมทบทวนตามที่ได้เคยออกไปแล้วนั้นทำไปได้ ถ้าท่านยืนยันตามที่เสนอมานี้ ก็กิจการที่กระทำไปนั้นก็เป็นโมฆะ แต่อาจจะมีในเรื่องที่ว่า การโอนงาน ระหว่าง กระทรวงเกษตรและ

เศรษฐกิจ ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะอาศัยหลัก
นั้นได้ ที่ข้าพเจ้าสงสัยที่สุดคือว่างานที่
เราได้ปฏิบัติมาแล้วเป็นงานตั้ง ๓๐ ชั้น
โดยอาศัยหลักกฎหมายที่เป็นอยู่ในบัดนี้
แล้วรัฐบาลเสนอมาว่าที่ปฏิบัติไปแล้ว
๓๐ ชั้นนั้นใช้ไม่ได้หรือ และขอเสนอ
ให้แก้ใหม่เป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าสงสัยว่า
รัฐบาลทำงาน ไปอาศัยหลักและอำนาจ
อย่างไร ฉะนั้นจึงเห็นว่าไม่ควรรับหลัก
การ

พล. ร.ต. พระยาศรยุทธเสนี
ร.น. : ได้ปฏิบัติตามกฎหมายเก่า ซึ่งยัง
ไม่ได้แก้ เจ้าพนักงานกระทรวงเศรษช
การได้ทำอยู่เสมอ นั้น ความจริงสำหรับ
การปฏิบัตินั้นเพื่อจะไม่ให้เป็นการผิด
ตามกฎหมาย เจ้าหน้าที่กระทรวงเศรษช
การ ต้อง ไปเป็น กรรมการด้วยทุกครั้ง
แต่เพื่อให้ตรงกับความจริงจึงได้ขอเปลี่ยน
เกษตร ฯ เท่านั้น ในวิธีการปฏิบัติไม่
ได้เป็นโมฆะเลย เจ้าหน้าที่เศรษฐกิจ
ต้องไปประจำอยู่ด้วยเสมอ จึงได้แก้เสีย
ให้ตรงกับความจริงเท่านั้น

ประ ธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดพูด

ร.ต. สอน วงษ์โต (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัด ชัยนาท) : พระราช
บัญญัติเวนคืน ฯ ที่รัฐบาล ขอแก้มา
การเกษตร ฯ อยู่ในกระทรวงเศรษชการ
มาก่อน ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าพระราชบัญญัติ
เวนคืน ฯ ก่อน ๆ นั้นการปฏิบัติในคณะ
กรรมการโดยอันใดตามกฎหมายเก่า
ช่วยแก้ โดย ไม่ผิดกฎหมายแต่มี ข้อ ขล
กอยู่บ้าง ฉะนั้นทางรัฐบาลเห็นว่าเมื่อ
เจ้าหน้าที่ยังไม่ตรงกันจึงขอแก้ไขมาใหม่
ดังนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่มีอะไร ควรจะรับ
หลักการได้ ทั้งนี้เพื่อให้เป็น ไปให้ตรง
กับความจริงเท่านั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ขอเสนอ ให้ลงมติว่าจะควร รับ หลักการ
หรือไม่

(มีสมาชิกรับรอง)

ประ ธานสภาผู้แทนราษฎร :
มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าขอให้
ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควร รับหลัก
การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา
ต่อไป ขอให้ไปรยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือส่วนมาก)

ประ ธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็น อัน ว่ารับหลักการแห่งร่าง พระราช

บัญญัติไว้พิจารณาต่อไป สังกกรม-
วิธีการชุด ๒ แปรুক্তภายในกวัน
นายกรัฐมนตรี:ขอเสนอรวกเดี่ยว
ประธานสภาผู้แทนราษฎร :

ทางรัฐบาลขอเสนอให้พิจารณารวดเดียว
ผู้ใดจะมีความเห็นอย่างไร เมื่อไม่มีผู้ใดมี
ความเห็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม
อนุมัติ ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ (ฉบับที่ ๒)

พุทธศักราช ๒๔๘๐

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยการ
เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๐"

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้-
แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) :
คำปรารภนี้ตามปกติเราแก้ไขเฉพาะ บาง
มาตรา เรามีท้ายชื่อพระราชบัญญัติว่า
บางมาตรา ถ้าทั้งไว้ดังนี้ ก็หมายความว่า
ว่าปรับปรุงทั้งหมด แก้ไขทั้งหมด เพราะ
ฉะนั้น ข้าพเจ้า ขอให้รัฐบาล ทกลงว่า ได้

บางมาตราได้หรือไม่
หลวงนาถนิตินาถา (รัฐมนตรี):
รัฐบาลไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลไม่ขัดข้อง ขอให้แก้เป็นบาง
มาตรา เมื่อไม่มีใครคัดค้าน ข้าพเจ้าถือ
ว่าที่ประชุมอนุมัติ ขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกข้อความวรรคต้นของมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน "ภายในกำหนดสามเดือนนับตั้งแต่วันประกาศพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์แล้ว และเมื่อเจ้าหน้าที่ร้องขอรัฐบาลจะได้ตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะให้มีจำนวนกรรมการคณะหนึ่งอย่างน้อยสามคน คนหนึ่งเป็นพนักงานของเจ้าหน้าที่ นอกนั้นเป็นพนักงานกระทรวงมหาดไทย หรือกระทรวงเกษตรราชการ หรือกระทรวงการคลัง แล้วแต่จะเห็นเป็นการสมควร"

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช) : คือว่าเมื่อมีพระราชบัญญัติแล้ว ก็จะต้องมีผู้รักษาการ บางทีจะไม่แท้ซ้ำพเจ้า แม้แต่ท่านผู้รู้คือครูของข้าพเจ้าจะรับรอง เช่น ครูพระสารสาสน์ประพันธ์ เมื่อไม่มีผู้รักษาการ หรือจะทิ้งไว้ลอย ๆ เช่นนี้ใครจะคัดบีด

พระสารสาสน์ประพันธ์ (รัฐมนตรี) : ขอให้เป็นไปตามแบบ ขอให้เลขาธิการเป็นผู้บีด

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ว่าอย่างไร พุทให้เป็นปริศนา ท่านจะต้องว่ามาให้ชัด

พระสารสาสน์ประพันธ์(รัฐมนตรี) : แบบมีอยู่แล้วในเรื่องพระราชบัญญัติ

เช่นนี้เราเถียงกันมาไม่ทราบว่่ากี่ครั้งก็แล้วที่สมาชิกผู้หนึ่งทักขึ้นมา นั้นถูกแล้ว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ ให้รัฐมนตรีผู้ใดรักษาการ

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : รัฐมนตรีผู้ที่จะรักษาการนั้น กฎหมายแก้ไขเจ้าหน้าที่ไปได้เป็นมาตรา ๔ ก็แล้ว

นายมนูญ บริสุทธิ์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดสุพรรณบุรี) : สำหรับพระราชบัญญัตินี้ได้ปรึกษาคณะกรรมการกฤษฎีกามาแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องรัฐมนตรีกระทรวงไหน รักษาการ เพื่เหตุว่าเป็นหลักว้าง ว่างกลาง ๆ ส่วนภาเวนคืนนั้นเมื่อเป็นหน้าที่ของกระทรวงไหนก็กระทรวงนั้นไปทำ นั้นเป็นป

ย่อยอีกที เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าอย่า
เต็มเลย ขอให้ผ่านไป

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัด นครศรีธรรมราช) :
คณะกรรมการ กฤษฎีกา ข้าพเจ้าก็เคารพ
และสภานี้ ได้เคยทำมาแล้ว แต่ถ้าให้
เศษกระดาษนี้ลอยอยู่ โดยไม่มีใครตัด
ปึกเข้าไปแล้ว จะทำอย่างไร

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ พระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริม
ทรัพย์นี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่บ้างว่า ก่อนนี้
ดูเหมือนว่า ไม่มีผู้รักษาการเหมือนกัน
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะทราบให้แน่
ว่าจะเอาอย่างไร พระราชบัญญัติเวนคืน
อสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. ๒๔๗๗ นั้นเป็น
พระราชบัญญัติวางไว้กว้าง ๆ กระทรวง
ไหนรับผิดชอบก็ทำไป และไม่มีใครรักษา
การตามพระราชบัญญัติ แต่ว่าเรื่องนี้มา
จากกรมกฤษฎีกา

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัด นครศรีธรรมราช) : ถ้า
เช่นนั้น การวางไว้ลอย ๆ โดยไม่มีรัฐ-
มนตรีรักษาการนั้นคิดกันมาแต่ก่อนแล้ว
พระราชบัญญัติเวนคืน อสังหาริม ทรัพย์
พ.ศ. ๒๔๗๗ ก็ผิดพระราชบัญญัติอีก
ทางพระราชบัญญัติเช่นพระราชบัญญัติรับ

ราชการทหารเกี่ยวกับหลายกระทรวง คือ
กระทรวงมหาดไทย กระทรวงต่างประ-
เทศและกระทรวงกลาโหมเป็นผู้รักษาการ
เขายังได้ระบุไว้ด้วย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เรื่องนี้ข้าพเจ้าขอให้ต่อกเตอร์เดือนพุกอีก
คนหนึ่ง

นายเดือน พุกนาค : ในฐานะ
ที่ข้าพเจ้าเป็นเลขาธิการของ คณะ กรรมมา
การกฤษฎีกาด้วย ข้าพเจ้าอยากจะเสนอ
ความเห็นของคณะกรรมการ ในเรื่องผู้
รักษาการนี้ และก่อนอื่นเรามีผู้รักษา
การนั้นไว้เพื่อประโยชน์อะไร และการ
ที่มีผู้รักษาการไว้ นั้นก็เกี่ยวกับเพื่อ ประ
โยชน์สำคัญที่สุดคือ เมื่อสมาชิกตั้งกระ-
ตุถามในพระราชบัญญัติใด พระราช บัญ-
ญัติหนึ่ง โดยเฉพาะผู้รักษาการตาม
พระราชบัญญัตินั้นจะเป็นผู้ตอบ ในสภา
นี้ ยังเป็น พระราช บัญญัติที่สำคัญที่สุด
ก็ต้องตอบมากที่สุด ที่นี้มีปัญหาว่าใน
การตอบก็ โดยส่วนรัฐบาลต้องเป็น
อันหนึ่งอันเดียวกัน และนายกรัฐมนตรี
เป็นผู้รับผิดชอบคือ เป็นตัวแทนรัฐบาล
นั่นเอง และโดยปกติเราถือว่าในพระ
ราชบัญญัติใด ๆ ก็ตาม จะมีรักษาการ
ก็ นายกรัฐมนตรีจะต้องรับผิดชอบอยู่

แล้ว และที่ได้อำนาจผู้รักษาการออกไป
นั้นก็เพื่อให้รู้ตัวให้แน่ อีกข้อหนึ่งใน
ชั้นเดิมที่ได้มีกฎหมายมานั้น ท่านย่อม
จะทราบว่าในการ ร่างกฎหมายนั้น ได้มีผู้
เชี่ยวชาญซึ่งเคยไปศึกษาต่างประเทศมา
ทั้ง ประเทศ อังกฤษ ฝรั่งเศส และอื่น ๆ
เพราะฉะนั้นการปฏิบัติ ในนานา ประเทศ
เหล่านั้นไม่เหมือนกัน อย่าง ใน ประเทศ
อังกฤษนั้นข้าพเจ้าได้ทราบว่าดูเหมือนว่า
เขาไม่มีผู้รักษาการ แต่ในประเทศฝรัง-
เศสมี เมื่อเป็นเช่นนั้นและเราได้ศึกษามา
ต่าง ๆ กันเช่นนั้น ความเห็นใน ขณะที่
พิจารณาก็ไม่สู้จะกลมเกลียวเสมอไป ต่าง
คนต่างมีความคิด ความเห็น ไปอย่างหนึ่ง
และในที่สุดเรายอมรับว่าผู้รักษาการนั้น
ควร จะมีไว้ เว้นแต่พระ ราช บัญญัติ
ใหญ่ ๆ ซึ่งรัฐบาลจะต้องรับผิดชอบทั่ว
ไป และในพระราชบัญญัติเช่นนั้น แม้จะ
ไม่มีผู้รักษาการด้วยก็ตาม แต่จะต้องเข้า
ใจว่านายกรัฐมนตรีย่อมจะต้อง รับผิดชอบ
เป็นผู้ตอบกระทู้ตามนั้นขึ้นมาแต่การตก-
ลงเช่นนั้นเป็นแต่เพียงคอมโปรไมส์ หรือ
อย่างที่เราเรียกว่าประนีประนอม ไม่สนับ
สนุนวิธีแบบของกฎหมายของประเทศใด
ประเทศหนึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระ
ราชบัญญัติใหญ่ ๆ ที่ครอบคลุมถึงกิจการ

ทั่ว ๆ ไปของสภา ฯ ก็จะมีก็ไม่มีผู้รักษา
การ เช่นอย่าง ประมวล กฎหมาย หรือ
พระราชบัญญัติเวเนซียาเช่นนี้เป็นต้น เมื่อ
สร้างพระราชบัญญัตินี้มา ให้กรร มาธิ-
การพิจารณานั้นก็แสดงความเห็นว่าพระ-
ราชบัญญัตินี้ครอบคลุมถึงกิจการใหญ่ ๆ และ
ตามที่เรากล่าวกันไว้ ก็เห็นว่าไม่จำ
เป็นจะต้องไปใส่ ก็หมายความว่าไม่
จำเป็นเท่านั้นเอง แต่ถ้าสภา ฯ นี้จะให้
เป็น ไปตามแบบก็ ไม่เป็น การ ชัด ช้อง
เพราะเป็นแต่เพียงความเห็นเท่านั้น

พระ สาร์ สาสน์ ประ พันธ์ (รัฐ
มนตรี): ข้าพเจ้าขอต่อที่เพื่อนข้าพเจ้าพูด
อีกหน่อยว่าท่านที่นั่งทางโน้น ท่านหมายถึง
ความว่าพระราชบัญญัติฉบับ ที่จะออกไป
นี้ใครจะเป็นคนตัดแล้วไปบีตกับพระราช
บัญญัติฉบับนี้ใหญ่ และ เพื่อน ข้าพเจ้า
พูดว่ากฎหมายทั่วไปนั้น ไม่ต้อง
มีผู้รักษา การ และ ตาม หลัก เป็น เช่น นั้น
แต่ท่านผู้นั้นพูดว่าพระ บัญญัติที่ล่อยอยู่นี้
ใครจะมี

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทน ราช-
ฎรจังหวัดชุนซันช) : กฎหมายทั้งหลาย
ซึ่งออกมากณะ รัฐมนตรี หรือจะ ให้นายก
รัฐมนตรีต้องรับผิดชอบ ส่วน การรับ
ผิด ชอบ ส่วน บุคคลเฉพาะ รัฐมนตรี

ไม่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายนี้ ถ้าไม่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมาย รัฐมนตรีคนนั้นก็ต้องรักษาการเป็นส่วนรวม เราจะต้องเอานายกรัฐมนตรีคนเดียวไม่ได้ แต่ถ้านายกรัฐมนตรีทิ้งผู้อื่นไป นายกรัฐมนตรีรับผิดชอบโดยตรง แบบของเราที่ได้ออกไปแล้วว่าการเวนคืน ฯ ก็ตามหรืออะไรก็ตาม เรากำหนดให้กระทรวงนั้นและรัฐมนตรีนั้นเป็นผู้รักษาการรับผิดชอบในหน้าที่นั้น จะต้องไปเสนอกิจการยังคณะรัฐมนตรี แล้วคณะรัฐมนตรีจึงได้เสนอนายกรัฐมนตรีอีกทีหนึ่ง นายกรัฐมนตรี จะต้องรับผิดชอบจะไปพิสูจน์ว่าใครผิดและใครถูกอย่างไร เราได้ผ่านมาแล้วเช่น ร่างพระราชบัญญัติจัดทรัพย์สินฝ่ายพระมหากษัตริย์เช่นนี้.....

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : นอกเรื่อง ท่าน

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชุนันธุ์) : ถ้ากิจการนั้นเกี่ยวข้องกับทุกกระทรวงทบวงกรมแล้วเราจะต้องให้รัฐมนตรีทั้งหมดซึ่งพระราชบัญญัติได้บ่งไว้เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินั้น นั้นจึงชอบ

มีฉะนั้นก็หนักอกเจ้าคุณนาย ก ฯ คนเดียวเท่านั้น

นายสนิท เจริญรัฐ (ผู้แทนราษฎร จังหวัดนครราชสีมา) : ข้าพเจ้าขอเสนอให้ตั้งมติว่าเราจะเขียนผู้รักษาการหรือไม่เขียน เราก็พูดกันมาพอแล้ว

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครศรีธรรมราช) : ไม่มีมติอะไร ข้าพเจ้าเป็นแต่หาหรือขึ้นเท่านั้น ถ้าไม่เอาก็เลิกกันเท่านั้น

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เขาขอลอน เป็นอันว่าผ่านไป การพิจารณาหมวดวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาวันที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ ควรจะ ออกใช้ เป็นกฎหมายได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือพร้อมเพรียง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่าให้ออกพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับได้ต่อไป วาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการใช้ของจระเป็นบู้ย พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

น.ต.หลวงข้าราชการนาवासวัสกร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย):

รัฐบาล ขอเสนอร่าง พระราชบัญญัติ
ควบคุมการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย โดยมี
หลักการ ว่าเพื่อ ควบคุม การใช้ อุจจาระ
เป็นปุ๋ยให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เหตุผลในการที่
รัฐบาลได้เสนอร่าง พระราชบัญญัติ นี้ก็
คือว่าเนื่องจากการใช้อุจจาระเป็นปุ๋ยซึ่ง
ปฏิบัติกันอยู่ในเวลานี้ยังเป็นไปในทางที่
เรียกว่ายังไม่ปลอดภัยแก่ประชาชน เป็น
การแพร่เชื้อโรคได้มาก และเป็นการก่อ
ให้เกิดเหตุน้ำท่วมขังด้วย ความจริงใน
เรื่องนี้ ได้มีกฎข้อบังคับในเรื่อง ไร่หรือ
สวนผักที่ใช้ปุ๋ยบริหารในกรุงเทพฯ ร.ศ.
๑๑๘ อยู่แล้ว แต่ในกฎข้อบังคับนั้น
ใช้ได้เฉพาะในพระนครเท่านั้น และข้อ-
ความต่าง ๆ ก็ไม่เป็นการรัดกุมในท้อง
ที่ทั่วไปได้ด้วย เพราะฉะนั้นหวังว่าสภา
นี้จะได้พิจารณาและรับหลักการต่อไป

ด.เทียบ ศรีพิสิฐ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดนครปฐม) : ตามที่รัฐ-
บาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติอันนี้ขึ้น
มาข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่ควรที่จะรับหลักการ
เพราะเหตุว่าการทำกราดสิกรรมเช่นปลูก
ผักนั้น จำเป็นที่จะต้อง ใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย
อยู่มากเหมือนกัน เราอย่าเห็นว่าการใช้
เป็นของเลว อุจจาระเป็นประโยชน์ต่อ
พวกกสิกรที่จะปลูกผัก . . . แล้วยังจะเป็น

ประโยชน์แก่พันธุ์ พืชทุกชนิดอีกนานา
ประการ เมื่อรัฐบาลเสนอเข้ามาเช่นนี้
ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการขัดต่อการ ทำมา-
หากินของปวงชนชาวเรามากอยู่ ประ-
เทศญี่ปุ่น ไม่เห็น มี ข้อ ห้าม กั้น พระราช-
บัญญัตินี้ อุจจาระนั้นเขาใช้หมักเอา
ไว้ในบ่อเป็นจำนวนนาน ๆ ปี แล้วก็เอา
ไปใช้เป็นประโยชน์ เช่นเอาไปรดผักก็มี
ปุ๋ยของผักและสวนผักเป็นอย่างดี . . . แต่
แสงแดดร้อนนั้นก็ ได้แผดเผาให้เชื้อโรค
หายไป เรื่องนี้ถ้าเราได้ออกพระราช-
บัญญัติไปแล้วจะเป็น การ บั่น ทอน การ
ทำมาหากิน ของประชาชน โดยใช้เหตุ
ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเสียผลข้างหน้ามากกว่า

ขุนพิเคราะห์คดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดชวบัตร์) : การออกกฎหมาย
ฉบับนี้ซึ่งรัฐบาลเสนอมา ข้าพเจ้าเห็น
ฟ้องด้วยอย่างยิ่ง คือว่าไม่ได้มีการห้าม
ว่าไม่ให้ใช้อุจจาระเป็นปุ๋ย พระราชบัญญัติ
นี้ได้ไขความไว้ชัดเจนว่าผู้ที่ใช้อุจจาระ
เป็นปุ๋ยจะต้องได้รับอนุญาต จากเจ้าพนักงาน
ท้องถิ่นเสียก่อน การขอรับอนุญาต
นั้นเราจะบังคับให้ใช้อย่างไร เราจะ
เชื่อโรคอย่างไร ไม่ใช่ทำกันอย่างสุ่ม
สุ่มทำที่คนทีกินผักก็ไม่ได้ พิจารณา
เชื่อโรคหรือไม่ . . . เป็นแต่เพียงเขา

เท่านั้น ที่นักเกิดอหิวาตกโรค ได้ทีเดียว เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึง ให้ความสำคัญ ควบคุม นี้ก็เพื่อป้องกันชีวิตของมนุษย์เรา เพื่อให้ รู้จัก การ ใช้ อูจจา ระ ให้ เป็น ประ โยชน์ ให้เกิดประโยชน์ ข้าพเจ้าเห็น เป็นการ สมควรเหลือเกินที่รัฐบาลเสนอ มาเช่นนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า รัฐบาลเสนอ มานี้เป็นการสมควรอย่างยิ่ง

พระพินิจนากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่): พระราชบัญญัติ ควบคุมการใช้ อูจจา ระ เป็น บั๊ยะ พุทธศักราช ๒๔๘๐ นี้ ข้าพเจ้าได้ไปศึกษา การนี้โดยเฉพาะแล้ว ตามที่เป็นอยู่ใน เวลานี้ ตามคำรับตำราต่าง ๆ การใช้ อูจจา ระ เป็น บั๊ยะ ใน คอนติเน้นท์ ใน ยุโรป เว้นแต่อังกฤษ เช่นยุโรปก็มีฝรั่งเศส เยอรมันนี้ และอิตาลีเหล่านี้เขาก็นิยม อยู่เขาทำบั๊ยะเป็นอาคิพีเซียนแมนัวร์ ซึ่ง เอมมาจากอากาศได้เช่นใน ไครเยน คิส- เกรสเป็นต้น นี้เขาทำได้ แต่ว่าใน ประ- เทศเรา เรายังไม่มีเครื่องจักรที่จะ ไปคูด อากาศอย่างประเทศที่เจริญแล้ว นอก จากนั้นแล้ว ข้าพเจ้าขออ้างว่า ใน ประ- เทศต่าง ๆ ที่ได้ทำการสถกรรมนั้นยังได้ อาศัยบั๊ยะชนิดนี้ คนที่เขาใช้นั้นเขารู้จักใช้ ข้าพเจ้ามีตำราอยู่ใน ที่นี้เล่มหนึ่ง การ

ปลูกต้นจี้ ต้นจี้ที่เราเอามาจากเมืองจีน ก็น้อยมากลูกใหญ่ ๆ นั้น มีโปรเฟส- เซอร์คนหนึ่งเป็นชาวอเมริกันไปอยู่ที่นั่น ถึง ๑๒ ปี และโปรเฟสเซอร์นี้หาได้ ศึกษานการใช้บั๊ยะด้วย อูจจา ระ ไม่ และ กลับชมเชยว่าไม่มีบั๊ยะอะไรที่ดีกว่า อูจจา ระ ที่จะใส่เป็นบั๊ยะแก่ต้นต้นจี้และลำไย แต่ การใช้มันเขาไม่ใช้ใช้อย่างสท ๆ เขาเกล้า กันให้ดีแล้วก็ฝังดิน ข้าพเจ้าขออ้าง ตัวอย่างเช่นเงาะที่ บีนัง เขา ไม่ได้ ใช้บั๊ยะ อย่างอื่นเลย นอกจาก อูจจา ระ เท่านั้น แต่เงาะบีนังมีรสโอชาดีและมีลูกใหญ่ ๆ ด้วย ท่านทั้งพลายอมรับอยู่แล้วว่า ใน เวลานี้ การเพาะปลูกของเรายังไม่เจริญ เราจะเดินหน้าอย่างฝรั่งเขายังไม่ทัน เพราะฉะนั้นเราจะออกกฎหมายอัน นี้ไป ห้ามกันทั้งจังหวัดยังไม่ได้ ขอให้เราคิดกัน ให้ดีเสียก่อน ข้าพเจ้ายังสงสัยว่าเหตุใด เราจะรับรองให้ออกพระราชบัญญัตินี้ไป แล้วไม่ปฏิบัติ นี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเรายังมี กฎหมายอีกหลายอย่างเช่นกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ ว่า "ผู้ใดใช้บั๊ยะอันทำควย ของไสโครกมีกลิ่นกลา มีบั๊ยะปลาน้ำ เป็นต้น ภายในหรือใกล้เคียง กับเมือง หมู่บ้าน หรือตลาดโดยละเมียดต่อชอบังกับ ท้องที่ท้าวามันมีความผิดต้องระวางโทษ

ชั้นหนึ่ง" ทั้งนี้เป็นต้น - และอีกอย่าง
 หนึ่งตามที่ท่านอ้างกฎข้อบังคับและเสนอ
 ข้อ บังคับ เกี่ยวกับ สวนผัก ใน กรุง เทพ ฯ
 ร.ศ. ๑๑๕ นั้น ข้าพเจ้าได้ไปค้น
 กฎหมายแต่จนใจว่าไม่ทราบว่าจะไปองน
 คุกที่ไหนได้ ด้วยเหตุผลหลายประการเท่า
 ที่ได้ทราบเรียนมาแล้วนี้ ข้าพเจ้าเชื่อมั่น
 ว่าท่านรัฐมนตรีคงจะถอนพระราชบัญญัติ
 นี้ไป และใช้ให้กฎหมายที่มีอยู่แล้วไป
 ชั่วคราว หรืออย่างน้อยที่สุดก็ควรจะใช้
 ในเขตเทศบาลเท่านั้น กวرتที่จะวาง
 อัตราว่าถ้าขออนุญาตแล้วก็จะเอาตัง ๕
 บาท ซึ่งคล้าย ๆ กับเราจะไปเก็บภาษี
 อีก อะไร ๆ เราก็จะเอา ๕ บาท ๑๐
 บาท เหล่านี้หยมหยมมาก กฎหมายเรา
 ก็ออกไปแล้ว ไม่มีใครปฏิบัติ ทั้งนี้
 ข้าพเจ้าอ้างว่า กฎหมาย อาญามีความผิด
 หลุโทษ ถ้าเจ้าพนักงานจะกวตชันตรวจ
 ตราแล้วก็จะใช้โต้ที่เกี่ยว

หลวงนรินทร ประสาท เวช
 (ผู้แทนราษฎรจังหวัดจันทบุรี) : ตาม
 ที่รัฐบาลได้เสนอพระราช บัญญัติควบคุม
 การใช้อูจจาระเป็นปุ๋ยนั้น ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่สภาฯ นี้จะ
 รับหลักการ และยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่
 ตั้งแต่ ท่าน รัฐมนตรี ว่า การ กระ ทรวง-

มหาด ไทย ผู้ นี้ ได้ เป็น รัฐมนตรี ว่า การ
 กระทรวงมหาดไทยมาท่าน ได้พยายามเอา
 ใจใส่ต่อการ สาธารณสุขของชาติ นั้นเป็น
 ของสำคัญมาก ข้าพเจ้าขอวิงวอนสมาชิก
 ทั้งหลาย ใน ที่นี้ว่า ชาติไทยจะเจริญได้
 จะ ต้องเจริญ ด้วย กำลังกาย และ กำลังใจ
 กำลังกายนั้นจะต้องเจริญด้วย ก็เพราะเรา
 มีการควบคุมการสาธารณสุขของชาติที่มี
 เวลาในการควบคุมการสาธารณสุขของชาติ
 นั้นยังล่าช้าอยู่มาก ฉะนั้นการที่รัฐบ
 เสนอพระราช บัญญัติ ควบคุม การใช้อูจ
 จาระขึ้นมานี้ จึงเป็น การ สมควร อย่างยิ่ง
 และ ท่าน ยัง จะ ระลึกได้ว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้
 ทิวาศ์โคโรบาลขึ้นภายในประเทศทั่ว
 และเฉพาะในกรุงฯ เท่าไร ในจังหวัด
 นครปฐมเป็นมากที่สุด การระบอดอน
 ก็เนื่องจากการใช้อูจจาระที่บึงนั้นเขาไป
 ใส่ต้นเงาะ และทำให้ต้นเงาะได้ผลดี
 อร่อยนั้นเป็นของจริง แต่ที่นั้นเขาได้
 ส่วนออกแล้ว ไม่ใช่สด ๆ แต่ของ
 เช่นผักเป็นต้น อาจจะมีเชื้อโรค อยู่ใน
 หลายอย่าง เช่นอหิวาต์ ไช้รอก
 และพยาธิปากขอ ซึ่งข้าพเจ้าจะขอวิงวอน
 อีกมากนั้ก็จะเป็นการเสียเวลา เพราะ
 ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงหวัง ด้วยความจริงใจ
 ที่รัฐบาลเสนอมานี้เป็นการคุ้มครอง

กันชีวิตของประชาชน ไม่ใช่เป็นการ
เคียดแค้นมากมายนัก ออกกฎหมายนี้มี
ประโยชน์มากกว่า ขอให้ท่านคิดไทมากๆ
ตามที่ท่านแก้ไข ว่าราษฎรจะเคียดแค้นที่
ไม่ได้ใช้ บัญสท ๗ เป็นการที่ท่านเข้าใจ
ไปเช่นนั้นเอง ข้าพเจ้าคิดว่าน่าจะคำนึง
ถึงชีวิตของมนุษย์เป็นการสำคัญมาก วิธี
การจำกัดอุจจาระ ที่จะเป็น บัญนั้นทางการ
สาธารณสุขก็ได้ดำเนินการอยู่แล้ว เพราะ
ฉะนั้นในการนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ท่านไม่น่า
จะข้องใจเลย ฉะนั้นขอให้สภาฯ รับ
หลักการนี้ไว้พิจารณาต่อไป

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราช-
ฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ข้าพเจ้าคิดว่า
พระราชบัญญัติที่ออกนี้ เราจะป้องกันการ
การเอาอุจจาระไปเป็นบุง ขอบให้ท่าน
คิดว่าเราป้องกันนั้น เราป้องกันได้ไหม
เวลานี้เราตักน้ำรดผักก็ไม่ พ้นอุจจาระใน
พระนครนี้ ถ้าท่านไปตักน้ำสักกระป๋อง
หนึ่งจะต้องโดนอุจจาระ และท่านจะไป
ห้ามเขา อย่างไรในเมื่อตาม ล้อกลอง เต็ม
ไปด้วยอุจจาระทั้งนั้น เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการนี้เลย
พระราชบัญญัตินี้คุ้มครองไม่ได้เลย

นายทองม้วน อัครากร (ผู้-
แทนราษฎร จังหวัดมหาสารคาม) :

พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ ความสำคัญก็เพื่อ
จะเก็บภาษีจากการใช้บุงนั่นเอง พระ-
ราชบัญญัติสาธารณสุข ให้เจ้าพนักงาน
ควบคุมให้คนใช้บุง อยู่แล้ว เพราะ ฉะนั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นเลย ที่จะไป ออก
กฎหมายเก็บค่าอากรหยม ๗ หยม ๗ เช่น
นี้อีก คณะกรรมการท้องถิ่น กรมการ
อำเภอและกรมการจังหวัด มีอำนาจที่จะ
ออกข้อบังคับตาม พระราชบัญญัติสธา-
รณสุขนั้นได้ การที่จะออกข้อบังคับนั้น
จะต้องขออนุญาตกระทรวงมหาดไทยซึ่ง
จะเป็นการ ยุ่งยากก็เพียงน้อยเทียวเท่า
นี้เอง เราทำให้จริงจังตามนั้นแล้วก็จะ
เป็นการทำได้ดี และพระราชบัญญัติ
ผลสำคัญก็เพื่อ ที่จะเก็บค่า ธรรมเนียมเท่า
นี้เอง เพื่อบำรุงรัฐแต่การที่เราจะ
บำรุงรัฐ ด้วยอากร เช่นนี้เป็นการหยม-
หยมแก่ราษฎรมาก ราษฎรชาวนาที่อยู่
ห่างไกลจากจังหวัด ถ้าจะเดินมายัง
จังหวัดที่จะต้องมาขออนุญาตเป็นการเข้า
ยาก ถ้าจะเอาไปใช้เฉย ๆ ก็จะต้องผิด
ตามกฎหมายนี้ เป็นการลำบากอย่างยิ่ง
เพราะ ฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้า ออก กฏ-
หมายนี้ไปแล้ว จะเป็นการเคียดแค้นแก่
ราษฎรมากที่สุดทีเดียว ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า
เราไม่ควรจะรับหลักการนี้ไว้พิจารณา

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์
 ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านสมาชิกบางทีเขาจะใจไม่ตรงกัน ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เฉพาะในขณะนั้นก็หมายความว่า เป็นกฎหมายซึ่งได้ออกไปเพื่อแทน กฎหมายซึ่งได้มีอยู่แล้ว แต่ว่าเป็นข้อความที่ไม่เหมาะสมไม่รัดกุมดี เหตุผลที่ท่านสมาชิกอภิปรายว่าไม่เป็นเชิงว่ากฎหมายนี้ออกไปควบคุม ไม่ให้คนใช้ อูจจาระ เป็น บัญชีนั้นหาเป็นความจริงไม่ กฎหมายที่ออกไปนี้ ก็เพื่อที่จะวาง วิธีการให้ราษฎรที่ใช้บัญชีให้เป็นไปโดยถูกต้องตามลักษณะ และไม่มีผิดกฎหมายอาญา นอกจากนั้นประโยชน์ ก็คือว่าเรา สมควร จะควบคุม หรือไม่ในการที่จะ ปล่อยให้ใช้อูจจาระเป็นบัญชี หมายความว่าเราจะปล่อยให้เขาใช้กันโดยเสรีหรือว่าจะมีการควบคุม นี่เป็นหลักการ และรัฐบาลไม่มีความมุ่งหมายที่จะออกกฎหมายนี้ไปเพื่อที่จะเก็บค่าธรรมเนียม ซึ่งไม่ได้ใส่ไว้ในหลักการ ซึ่งท่านสมาชิกจะพิจารณาและแปรญัตติได้ตามสมควร ข้อข้องใจของท่านสมาชิกในข้ออื่น ๆ เท่าที่อภิปรายโดยเกรงว่าจะเป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎรนั้น รัฐบาลได้พิจารณาอยู่แล้ว โดย

เฉพาะอย่างยิ่งในมาตรา ๒ ท่านจะเห็น ได้ว่าเราใช้ใน จังหวัด พระนคร และธนบุรีเท่านั้น ส่วนที่ให้ใช้ในเขตอื่นใด ก็คงมีน้อย และถ้าหากจะใช้ก็คงจะใช้ในเขตเทศบาลเท่านั้น และเมื่อกฎหมายนี้ออกไปก็ให้ใช้ไปทุกเขตเทศบาลไม่ ให้นำไปใช้แต่ในพระนครและธนบุรีเท่านั้น และอีกประการหนึ่งที่ท่านสมาชิกเสียใจจะยกขึ้นหากฎหมายดูไม่ได้ นั้น ท่าน จะไปคิด ได้ที่กระทรวงมหาดไทย กฎหมายนี้ได้วางไว้เป็นการ ที่ไม่เดือดร้อนแก่ราษฎรเลย ถ้าท่านสมาชิกเห็นว่า การวางไว้เป็นการ เดือดร้อนแก่ราษฎร ก็ยอม จะมีสิทธิแปรญัตติได้ ปัญหาสำคัญก็มีอยู่ว่าเราจะให้มีการ ควบคุม หรือไม่ในการใช้อูจจาระเป็นบัญชี

พระพิณจนากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : ตามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแถลงนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจแล้วว่า ท่าน จะให้ควบคุม และประสานกับกฎหมายอาญาให้ดีขึ้น แต่ข้าพเจ้าใคร่จะเรียนต่อสภา ฯ นี้ว่าเราได้อภิปรายกฎหมายเช่นนี้ อยู่เป็นอันมากแล้ว และเราหาได้ทำตามกฎหมายไม่ เราอ้างว่าเราไม่มีคน เราไม่มีอะไร ต่ออะไรต่าง ๆ กฎหมายสาธารณสุขของเรา เราก็น่า

ไม่ได้จัด เช่นตามล่ากลองก็ยังไม่ได้ทำ ซึ่งเพื่อนสมาชิกข้าพเจ้าก็ได้กล่าวแล้วว่า ตามกลองซึ่งมีแต่อยู่จระงั้นนั้น และเมื่อเรายังปฏิบัติไม่เต็มที่แล้ว เราจะไปรบกวณแก่ชาวนา ชาวไร่ให้เป็นการเตือนร้อนทำไมเล่า ตามที่ท่านว่าแปรรูปคดีกันนั้น ข้าพเจ้ายินดีมาก แต่เมื่อเรามีอุปสรรคกาลอยู่เช่นนั้นแล้ว ขอถามด้วยความจริงใจสักหน่อยว่า เรามีความสำเร็จตามความประสงค์สักกี่เรื่อง เมื่อกรรมการไม่เห็นด้วย ก็ต้องนั่งท่านเองทำการแปรรูปคดี เช่นถ้าท่านเขียนไว้ ๕๒๓๓ และเราแปรเป็น ๕๕๓๓๓๓ หรือ ๒๕๕๓๓๓๓๓ ก็ดีเทศน์จะสำเร็จละหรือ คนที่จะไปขออนุญาต ที่กรมการอำเภอเป็นการลำบาก ข้าพเจ้าเห็นว่าเราอย่าเพิ่งไปรบกวณเขาเลย กฎหมายที่เรามีอยู่แล้ว ขอให้ทางการจัดการให้เพียงพอเถิด ขออย่าให้เขียนกฎหมายให้ราษฎรกลัวเลย เราเขียนกฎหมายแล้วไม่ได้ปฏิบัติกัน แล้วจะมาว่านี่เป็นรายได้ทั้งหมดนั้น นั้นไม่ใช่วิถีชีวิตของรัฐบาลที่ดีเลย และรัฐบาลที่ดีที่เราจะต้องดูว่าได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติแล้วหรือยัง เมื่อพระราชบัญญัตินี้ออกไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าไม่ต้องสงสัยเลยว่า จะต้องเดือดร้อนกันมาก

ทั้งนี้เราจะไม่มีปัญหา แม้ตัวเราก็คงจะต้องซื้อจากเมืองจีนหรือจากฝรั่งด้วย ที่บ้านนั้นเขาห้ามแต่ในเขตเทศบาลเท่านั้น เขาห้ามแต่บางแห่งเท่านั้น นี้ของเราห้ามทั้งจังหวัด ถ้าจะห้ามเราควรห้ามแต่เพียงเขตเทศบาลเท่านั้น ที่ข้าพเจ้าพูดเช่นนั้น อาจจะช่วยให้บังกรรมัง

หลวงนาถิติธาดา (รัฐมนตรี): ความจริงข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดมากเลยในเรื่องนี้ แต่ว่าเป็นความจำเป็นที่เราจะต้องทำความเข้าใจกัน พระราชบัญญัตินี้ทางรัฐบาลวางหลักการเพียงนี้ทีเดียว คือว่าให้มีการควบคุม การใช้จระงะเป็นบื้อ ไม่ใช่ห้ามทั้งหมด ดังเช่นท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กล่าวแล้ว ข้อสำคัญที่ข้าพเจ้าจะกราบเรียนในที่ประชุมนี้คือว่าเราทั้งหลายรู้จักกันดีแล้วว่าจระงะนี้เป็นภัยต่อส่วนรวมและประชาชนเพียงใด เราจะปล่อยให้ราษฎรที่ใช้เป็น บื้อ เพื่อก่อภัยต่อประชาชนเช่นนั้นหรือ ข้าพเจ้าคิดว่าประชาชนคงไม่ต้องการเช่นนั้น สมาชิกที่เป็นแพทย์ก็ได้อภิปรายมาแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวอะไรอีก

นายเลียง ไชยกาล (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี): เมื่อได้

พูดเป็นที่เข้าใจกันแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า พระราชบัญญัตินี้ ควรจะลงมติได้แล้ว เพื่อเอาเวลาไปพูดกันในเรื่องที่สำคัญ ๆ ซึ่งยังมีอีกมาก ข้าพเจ้าขอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ผู้ใดเห็นว่าควรจะได้รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เป็นอันว่ารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติกายในวัน

น.ต.หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): ขอ ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ทางรัฐบาลขอ ๑ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้แปรญัตติกายใน ๑ วัน

พักประชุมเวลา ๑๗.๑๐ นาฬิกา เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๔๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : วาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้าง

สถานีวิทยุ อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

พ.อ. พระบริภัณฑ์บุทรกิจ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ เพื่อสร้างสถานีวิทยุ อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร พุทธศักราช ๒๔๘๐ โดยมีหลักการเพื่อเวนคืนที่ดินอำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร ให้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข สำหรับสร้างสถานีวิทยุ โดยเหตุผลซึ่งได้เสนอต่อสภาฯ แล้ว ในการสร้างวิทยุกระจายเสียงนี้ รัฐบาลมีโครงการที่จะขยายวิทยุจาก ๒ กิโลวัตต์ครึ่ง ขณะนี้ออกเป็น ๑๐๐ กิโลวัตต์ เพื่อให้เครื่องรับแพร่ทั่วประเทศสยามได้ฟังวิทยุกระจายเสียงได้ดี

ต. เทียม ศรีพิสิฐ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม) : ตามที่รัฐบาลเสนอพระราชบัญญัติ อันนี้ขึ้นมาแล้ว ไม่มีปัญหาอะไร ย่อมเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและปวงชนชาวสยาม เรา ย่อมทราบกันอยู่แล้วว่าวิทยุเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนเพียงไร เพราะฉะนั้นขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อมีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าจะขอ
ให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับ
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้
พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันว่ารับหลักการไว้พิจารณา

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ) :
รัฐบาลใครจะขอให้พิจารณารวคเดียว

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : ในการ
พิจารณาพระราชบัญญัติเช่นนี้ บางครั้ง
ปรากฏว่าบัญชีรายนามผู้ถือกรรมสิทธิ์มัก
จะกลาดเคลื่อน ซึ่งเจ้าหน้าที่มักจะขอแก้
เสมอ บัญชีนี้ก็อาจจะเป็นเช่นเดียวกัน
แต่ถ้าท่านรัฐมนตรีจะรับรองว่าไม่กลาด
เคลื่อนแล้ว พิจารณารวคเดียวก็ได้ แต่
ที่ปรากฏนั้นกลาดเคลื่อนเสมอ

พ.อ. พระบริภัณฑ์ยุทธกิจ (รัฐ-
มนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐการ) :
ถ้าจะพิจารณาแปรญัตติภายในวันเดียว
แล้ว ก็ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม

เห็นอนุมัติให้แปรญัตติวันเดียว ส่งคณะ
กรรมการสามัญชุดที่ ๓ ข้าพเจ้าได้รับ
ญัตติจากท่านนายกรัฐมนตรีขอ เปลี่ยนระ
เบียบวาระ มีความว่ารัฐบาลขอเปลี่ยนระ
เบียบวาระโดยให้ยกญัตติระเบียบวาระที่ ๑๔
๑๕, ๑๖, ๑๗, ๑๘, ๑๙ ในระเบียบ
วาระที่จะประชุมตอนบ่ายต่อจากระเบียบ
วาระที่ ๑๕ คือต่อจากร่างพระราชบัญญัติ
เวนคืน อสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้าง สถานี
วิทยุ อำเภอพระโขนง จังหวัดพระนคร
พุทธศักราช ๒๔๘๐ ขึ้นพิจารณาก่อน
คือร่างพระราชบัญญัติภาษีการค้า ร่างพระ
ราชบัญญัติควบคุมกิจการธนาคาร และ
ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ฝ่ายพลเรือน และฝ่ายทหาร และร่าง
พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติลด
บำนาญชั่วคราว

ขุนเสนาสวัสดิ์ (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
ควรเปลี่ยนระเบียบวาระ ควรดำเนิน
ตามระเบียบวาระเดิมต่อไป เพราะเหตุว่า
เวลานี้ก็จวนหมดเวลาแล้ว เพียง ๑๐ นาที
เท่านั้นจะพิจารณาอะไรได้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ถ้าเปลี่ยนแล้วพรุ่งนี้ก็อภิปรายกัน
ต่อไป

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าคิดว่าพรวงนี้ค่อยเปลี่ยนจะดีกว่า ต่อไปนั้นก็ไม่ว่าอะไรแล้ว

น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ์ ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ก็ถ้าสภาฯ เห็นว่าเวลาน้อยจะคงพิจารณาตามระเบียบวาระนี้ไปก่อนแลพรวงนี้ถ้าไม่มีเรื่องค้าง ก็เริ่มพิจารณาตามญัตติของรัฐบาลนี้ เพื่อท่านสมาชิกจะได้มีเวลาไปอยู่ในคืนนี้ รัฐบาลไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อรัฐบาลขอเปลี่ยนระเบียบวาระพรวงนี้ ท่านจงไปเสียด้วย ขอเปลี่ยนระเบียบวาระพรวงนี้ เมื่อตกลงแล้วพรวงนี้พิมพ์แจกตามระเบียบวาระใหม่ ๆ ต่อไปขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินตำบลช้างม้อย อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ให้แก่ นายกิมไล้ นิมเส็งเฮง ทศุศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

น.ต. หลวงชำระนาวาสวัสดิ์ ร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนที่ดินดังกล่าวนี้ โดยมีหลักการว่า โอนที่ดิน ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน

ตำบลช้างม้อย อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ให้แก่นายกิมไล้ นิมเส็งเฮง เหตุผลเนื่องจากที่ได้ปรากฏในบันทึกหลักการและเหตุผลทั้งที่ได้เสนอไปยังท่านสมาชิกแล้ว แต่ยังมีที่สมควรจะได้แสดงเพิ่มเติมว่าเป็นการสมควรจะออก พระราชบัญญัตินี้ก็คือว่า ในเมื่อสมาชิกได้พิจารณาตามร่างและบันทึกแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นการสมควรที่จะดำเนินการเช่นนั้น โดยเหตุที่ถนนกว้าง และได้ระคับมีเส้นตรงแนวถนนที่ต่อกัน ซึ่งในข้อนี้ถึงแม้ว่าเนื้อที่ของรัฐบาลมีมากกว่าก็จริง แต่โดยเหตุที่เป็นถนนซอยและมีราคาถูก ได้เปรียบเทียบราคาแล้ว จะเห็นว่าที่ของเอกชนมีราคาแพงกว่า และเมื่อได้จัดการโอนเช่นนี้แล้วจะเป็นการเสียหายอย่างไรหรือไม่ ก็ไม่เป็นการเสียหายประการใด ทั้งจะได้เป็นการ สะดวกแก่การจราจรด้วยนี้เป็นเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติรัฐบาลหวังว่าสภาฯ นี้จะได้รับหลักการไว้พิจารณาคำด้วยดี

ด. เทียม ศรีพิสิฐ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดนครปฐม) : ตามที่รัฐบาลเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่หากว่า

จำเป็น จะต้อง ออกเป็น พระราช บัญญัติ เพราะฉะนั้นขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยผู้ใดเห็นควร รับหลักการ แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ขอให้ไปรท ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ส่วน มาก รับหลักการ แห่งร่าง พระราช บัญญัตินี้ ส่งกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๑ แปรญัตติภายในกี่วัน

น.ค. หลวงข้าราชการอาสาสมัคร.น. (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย): ขอ ๑ วัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : เมื่อไม่มีใครขัดข้อง ข้าพเจ้าถือว่าที่ประ- ชุมอนุมัติให้แปรญัตติภายใน ๑ วัน วาระ ก่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลจังหวัดที่อำเภอยะโสธร จังหวัด อุบลราชธานี พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของรัฐบาล

เจ้าพระยามหิธร (รัฐมนตรี ว่าการกระทรวงยุติธรรม) : เรื่องจะ จัดตั้งศาลจังหวัดที่อำเภอยะโสธรนี้ ได้มี

ความเห็นเสนอมาหลายทางด้วยกัน และ เพื่อความรอบคอบ รัฐบาลได้ส่งให้ เจ้าหน้าที่ศาลกระทรวงยุติธรรมพิจารณา สอบสวน ก็เห็นว่าจำนวนพลเมืองและ ทั้งจำนวนความเข้าอยู่ใน ระดับที่สมควร จะตั้งเป็นศาลจังหวัดได้ จึงได้เสนอเป็น เหตุผลและหลักการขึ้นมา ทั้งที่สภาฯ ได้ทราบอยู่แล้ว

นายเนญ สุขจิมา (ผู้แทนราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : การที่รัฐบาล ดำเนินการ ตั้งศาล จังหวัดยะโสธรนี้ เป็น การสมควรอย่างยิ่ง เพราะเวลานี้ราษฎร จะต้องมาศาลในระยะ ทางสาม ห้าวันสี่พัน เเสน ราษฎรที่อยู่ในเขต รวมเป็นศาล จังหวัดนั้น ก็มีจำนวน ถึงแสน เก้าหมื่นคน เศษ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : สำหรับเพื่อนข้าพเจ้าบางที่จะเข้าใจผิด คือ มีอำเภอหนึ่ง อำเภอพนมไพรอยู่ใกล้ ชิค...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ไม่ใช่ท่านต้องขอเบ็ดตกภิปรายก่อน

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้ แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :

ไม่ต้องขอเบ็ดตกปลา ข้าพเจ้าอยากขอ
ให้เพื่อนของข้าพเจ้าถอน

นายเนย สุจิตมา (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอถอน
นายทองอินทร์ ภูริภักดิ์ (ผู้
แทนราษฎร จังหวัด อุบลราชธานี) :
คือ ใน บทมาตรานี้ ให้ จัดตั้งศาล จังหวัด
ยะโสธรขึ้น มีรวมเขตอำเภอลุมพุกและ
อำเภอฟ้าหยาด ขึ้น เป็น ศาล จังหวัด เรียกว่า
ศาลจังหวัดยะโสธร และมีอำเภอหนึ่งของ
จังหวัดร้อยเอ็ดที่เหลื่อมล้ำเข้ามาใน
เขตยะโสธร อำเภอนี้เรียกอำเภอพนม
ไพร จากอำเภอฟ้าหยาดมาอำเภอยะโสธร
นั้นต้องผ่าน อำเภอ พนม ไพร ด้วย ข้าไป
และ อำเภอ พนม ไพร นี้ ห่าง จาก อำเภอ
ยะโสธรถึง ๒๐๐ เส้น เมื่ออำเภอพนม
ไพรติดต่อกับอำเภอยะโสธรใกล้กว่าเช่นนั้น
ถ้าทำรัฐมนตรีจะรวมอำเภอพนมไพรมา
ไว้กับอำเภอยะโสธรเช่นนี้ จะผิดหลักการ
หรือไม่

เจ้าพระยามหิธร (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรม) : เรื่องอำเภอ
พนมไพรนี้ได้อยู่ใน สายตา ของ ข้าพเจ้าที่
ได้สังเกตทีเดียว และมีปัญหาใกล้เคียง
กันมาก แต่กระทรวงมหาดไทยขอทุเลา
ไว้ก่อน เพราะยังเตรียมไม่พร้อม บางที

เขาจะตั้งเป็นศาลจังหวัดที่เดียวกันได้ และ
ก็อยู่ในความพิจารณาแล้ว

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : สำหรับที่จะรวมเอา
อำเภอพนมไพร ของ จังหวัด ร้อยเอ็ดที่
ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนอยู่นั้น ไป รวมกับ ศาล
จังหวัดยะโสธร ข้าพเจ้ายังขัดข้อง ...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ใช่ ไม่มีแล้วนี่ท่าน ไม่มีรวมแล้ว

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดร้อยเอ็ด) : ขอฝากข้อสังเกตไว้

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ไม่ได้

นายมงคล รัตนวิจิตร (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัด นคร ศรี ธรรมราช) :
ขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ข้าพเจ้าจะขอให้
ประชุมวินิจฉัยผู้ใดเห็นควรรับหลักการ
แห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา
ไปรคยอมมือขึ้น

(มีสมาชิยกมือพร้อมเพรียงกัน)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เป็นอันรับหลักการไว้พิจารณา สังกะ

กรรมาธิการสามัญชุดที่ ๒ แปรญัตติภายใน
ในวัน

เจ้าพระยามหิธร (รัฐมนตรี
ว่าการกระทรวงยุติธรรม) : วันเดียว

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้แปรญัตติ
ภายในหนึ่งวัน วาระต่อไปขอให้พิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการทำางสน
พุทธศักราช ๒๔๘๐

นายกรัฐมนตรี: ขอเลื่อน เปลี่ยน
เอายางสนไว้สุดท้าย

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางรัฐบาลขอเลื่อนเอาพระราชบัญญัติ
ควบคุมการทำางสน ไว้สุดท้าย เมื่อ
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าขอถือว่าที่
ประชุมอนุมัติ

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : นี่
เหลือเวลาอีก ๕ นาทีเท่านั้น เพราะ
ฉะนั้นเลิกดีกว่า

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เลิกเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกาเท่านั้น ไม่ใช่
๑๘.๐๐ นาฬิกา เพราะฉะนั้นวาระ
ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
โรงรับจำนำ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ซึ่ง

คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาเสร็จ
แล้ว เสนอให้พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒
และที่ ๓ ขอเชิญคณะกรรมาธิการเข้า
ประจำที่

ม.ร.ว. เส็นีย์ ปราโมช
(กรรมาธิการ) : กรรมาธิการขอเติม
ข้อความในมาตรา ๑๖ วรรค ๒ หน้า ๔
ซึ่งกล่าวว่า "ตัวรับจำนำฉบับปลายชั้น
นั้นให้มอบแก่ผู้จำนำ" ขอเติมว่า "หรือ
ผู้ส่งทอดเบี้ยแล้วแต่กรณี"

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ทางกรรมาธิการขอเติมหน้า ๔ วรรค
๒ ของมาตรา ๑๖ อ่านว่า "ตัวรับจำนำ
ฉบับปลายชั้นนั้น ให้มอบแก่ผู้จำนำหรือ
ผู้ส่งทอดเบี้ยแล้วแต่กรณี ให้ผู้รับจำนำ
รักษาค้นขังไว้" ขอให้เลขาธิการ ำ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
ร่างพระราชบัญญัติโรงรับจำนำพุทธ-
ศักราช ๒๔๘๐ คำปรารภ มาตรา ๑
มาตรา ๒

นายทองอยู่ พุดพัฒน์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ในมาตรา ๒
นี้ ข้าพเจ้าสงสัยว่า เหตุใดกรรมาธิการ
จึงตัดคำว่า "ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้
ภายใน ๑๒๐ วัน นับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา" และเติมคำว่า

“ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๑” แทนขอให้อธิบาย

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมาธิการ) : เหตุที่กรรมาธิการตัดความเต็มออก ก็เพราะเหตุว่าโรงรับจำนำซึ่งตั้งอยู่ตามพระราชบัญญัติเดิม ร.ศ. ๑๑๔ โบนัสที่ออกให้มันสิ้นสุดลงในวันที่ ๓๑ มีนาคม ของปี เพราะฉะนั้นจึงมาคิดว่า ถ้าจะให้ใช้ในวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๑ ก็จะได้เวลาที่ที่โรงรับจำนำจะขึ้นอายุ ถ้าจะให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ ภายหลัง ๑๒๐ วัน นับแต่วันประกาศอาจจะยังไม่สิ้นปีก็ได้ โรงจำนำอาจจะต้องมาขออนุญาตใหม่อีก กรรมาธิการคิดว่า จะใช้เวลาพอดีกัน จึงได้แก้ไข

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดชลบุรี) : ในเรื่องนี้ถ้าหากว่าเรา ได้ประกาศเร็วกว่านี้แล้ว จะเป็นผลแก่ประชาชน คือราษฎรจะได้เสียคอกเบี้ยถูกลง ความจริงในต้นเดือนกันยายนกัน บว่ายังไม่ถึงครึ่งปี และต่อไปจากนี้อีก ๑๒๐ วัน จะตกอยู่ในราวเดือนธันวาคมเป็นอย่างช้า ซึ่งเราจะได้ใช้กฎหมายนี้บังคับแล้ว แต่ร่างของกรรมาธิการนี้ ขยายเวลาต่อไปจากร่าง

เดิมถึง ๓ เดือน คือถึงวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๑ ซึ่งเวลาเหล่านี้ได้เพิ่มภาระคอกเบี้ยให้แก่ราษฎร เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าร่างเดิมดีแล้ว

ขุนเสนาสัสดี (ผู้แทนราษฎรจังหวัดร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วยกับผู้แปรญัตติ และเห็นพ้องด้วยตามร่างของรัฐบาล เพราะด้วยเหตุว่าถ้าเราจะให้เวลาแก่โรงรับจำนำถึง ๖ เดือนกว่า ๆ โรงรับจำนำก็จะรีดนาทาเร้นเอาคอกเบี้ยตามกฎหมายเก่า แต่ถ้าเราให้เวลาเพียง ๑๒๐ วัน ก็แปลว่าเขาได้เตรียมตัวแล้ว กฎหมายนี้มีความประสงค์ที่จะให้ประโยชน์แก่ผู้จำนำ ก็ว่าเป็นระยะเวลาอันสั้นและให้ทุนเงินเพื่อเลี้ยงอาชีพของตนได้ ไม่ใช่จะให้ประโยชน์แก่โรงจำนำจนเหลือเพื่อ แต่ประโยชน์ที่ให้โรงรับจำนำนั้น ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้แล้ว ก็มาตรา ๑๔—๑๕ และ ๑๘ ซึ่งจะได้ประโยชน์มาก ข้าพเจ้าได้คิดทั้งสองฝ่ายเห็นว่า มีประโยชน์ทั้งผู้จำนำ และผู้รับจำนำ เพราะฉะนั้นจำข้าพเจ้าจึงขอให้ที่ประชุมนี้วินิจฉัยว่าสมควรจะเป็นไปอย่างไร

หลวงศรีประกาศ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่) : โรงรับ

จำนนมีอยู่แล้วเวลานี้ เพราะฉะนั้นจึง
อยากทราบจากเจ้าหน้าที่ว่า ใบอนุญาตที่
ให้เขาในเวลานี้หมดอายุเมื่อไร ถ้าหาก
ว่าหมดอายุสิ้นไปแล้ว เราจะไปกำหนด
๑๒๐ วันก็ยากอยู่ เพราะฉะนั้นเป็นการ
ยากที่จะวินิจฉัยไปในทางใด ๆ ได้

พ.ต.ท. หลวงแสงนิติศาสตร์
(กรรมการ) : หมดอายุเมื่อสิ้นปีตาม
พระราชบัญญัติปี ๑๑๔

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้
แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) :
ขอเสนอให้ลงมติ

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ผู้ใดเห็นว่าควรให้เป็นไปตามร่างของ
กรรมการ ขอให้ไปรคยยกมือขึ้น

(มีสมาชิยกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
ส่วนมากให้เป็นไปตามร่างของ กรรมา-
ธิการ ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๓ มาตรา ๔

นายเนย สุขจิตา (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้ามีความ
เสียใจที่พระราชบัญญัตินี้กรรมการได้
แก้เอามากมายเหลือเกิน ส่วนตัวข้าพเจ้า

หรือสมาชิกอื่น ๆ เข้าใจว่าคงจะยังไม่ได้
ดูตลอด แต่อย่างไรก็ตามมาตรา ๕ นี้...

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๔ ยังไม่ถึงมาตรา ๕ ขอให้เลขา
ธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๕

นายเนย สุขจิตา (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานี) : กว้างเหตูที่
กล่าวสั้น ๆ เมื่อกัน อยากจะทราบคำว่า
"เจ้าพนักงาน" ก็คือ "ผู้จัดการ หรือ
เจ้าของโรงรับจำนำ" ก็คือ ซึ่งร่างรัฐบาล
มีความมุ่งหมายไว้ตามความในมาตรา ๕ นี้
กรรมการไปคัดออกหมด ข้าพเจ้าไม่
ทราบว่ามี ความมุ่งหมายไว้ที่ไหน

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมา-
ธิการ) : เหตุที่กรรมการคัดออกนั้น
มีเหตุผลอยู่หลายอย่าง คือว่าตามร่างเดิม
ของรัฐบาลที่บอกว่า มีคำวิเคราะห์ศัพท์
คำว่า "เจ้าของโรงรับจำนำ" ไว้ ตาม
ร่างเดิม คงมีความมุ่งหมายที่จะใช้บังคับ
เกี่ยวกับมาตรา ๒๕ ของร่างเดิมรัฐบาล
เท่านั้น เหตุที่กรรมการแก้ทำนองนี้
หมายความว่าถ้า หมายความว่าผู้รับใบ
อนุญาตแล้ว ก็หมายความว่าเจ้าของ
โรงรับจำนำอยู่ในตัว เพราะผู้จะขอตั้ง

โรงรับจำนำต้องมี คุณ สมบัติ ตามมาตรา ๑๑ โดยเหตุนี้จึงตัดออกเสีย โดยที่เห็นว่าไม่จำเป็น และผู้จัดการโรงรับจำนำก็ได้ตัดออกด้วย เพราะเหตุว่ามาตรา ๕ ทวิได้เขียนขึ้นใหม่ว่า กิจการทั้งหลายที่พระราชบัญญัติ^๕นี้มอบหมายให้ผู้รับจำนำกระทำหรือคovenันต์^๕ มอบให้ผู้จัดการตัวแทน ลูกมือฝึกหัดเป็นผู้จัดทำก็ได้ ซึ่งจะต้องรับผิดชอบเหมือนอย่างทั่วไปทำเอง ทั้งนี้ได้มีคำพิพากษาฎีกาตัดสินเป็นแบบอย่างไว้แล้ว และนอกจากนั้นในกฎหมายต่างประเทศก็มีแบบอย่างเช่นนี้ ส่วนเจ้าพนักงานที่จะเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ^๕นี้ก็มีเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเท่านั้น และสำหรับข้อนี้ อาจจะไประบุไว้ในบทเฉพาะเรื่องนั้นก็ได้ เช่นบทว่าด้วยการออกใบอนุญาตตามมาตรา ๗ นอกจากนั้นอำนาจที่รัฐมนตรีจะแต่งตั้งก็ ใ้ระบุไว้แล้ว ในมาตราสุดท้ายที่ให้อำนาจรัฐมนตรีจะแต่งตั้งเจ้าพนักงานได้ และที่เพิ่มว่า "รับจำนำ" และ "ทรัพย์จำนำ" นั้นจำเป็น เพราะเหตุว่าให้หมายความถึงไม่เฉพาะแต่โรงรับจำนำธรรมดาเท่านั้น กินตลอดถึงรับซื้อฝากไว้ด้วย ซึ่งอาจจะไปเข้าใจว่ารับจำนำตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ที่จริงตามพระราช

บัญญัติ^๕นี้มีความมุ่งหมายพิเศษจึงต้องแก้เพื่อให้เข้ากัน

นายเนย สุจิมา (ผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานี) : เมื่อคณะกรรมการผู้มีความรอบคอบอธิบายให้ฟังไทยแจ่มแจ้งเช่นนี้แล้ว ขอให้ผ่านไป

นายทองม้วน อัดถากร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : คณะกรรมการได้ตัดวิเคราะห้ศัพท์คำว่า "เจ้าพนักงาน" ออก ข้าพเจ้าเห็นกฎหมายทุก ๆ ฉบับได้มีคำวิเคราะห้ศัพท์คือคำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" คือผู้ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเป็นผู้ตั้งขึ้น แต่ที่คณะกรรมการตัดออก ข้าพเจ้าจึงยังมีความข้องใจอยู่ พระราชบัญญัติที่เสนอขึ้นมาใหม่เช่นพระราชบัญญัติภาษีก้าวรัฐบาลเห็นว่าขาดข้อความสำคัญไป จึงได้ร่างพระราชบัญญัติภาษีก้าวมาตรา ๓ ให้มีวิเคราะห้ศัพท์คำว่า "พนักงานเจ้าหน้าที่" ขึ้น ข้อนี้รัฐบาลได้ถือคำวิเคราะห้ศัพท์พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นของสำคัญ อย่างหนึ่งเหมือนกัน เหตุที่คณะกรรมการจึงตัดออกเสีย ขอให้ชี้แจง

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมการ) : เหตุอีกอย่างหนึ่งที่ขอเรียน

คือว่า ใน พระราชบัญญัตินี้ จะเขียนว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ที่รัฐมนตรีแต่งตั้งขึ้นนั้น อาจจะต้องชั่งเพราะเหตุว่า มีพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ เกี่ยว กับมาตรา ๒๑ ด้วย มาตรา ๒๒ ก็มีอีก ที่พูดถึงเจ้าพนักงาน ฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ด้วยเหตุนี้เห็นว่าที่จะใช้พนักงาน แท้ก็แค่ในมาตรา ๗ เท่านั้นเอง ถ้าจะให้วิเคราะห์ศัพท์ที่ตรงนี้ ก็เสียใจว่ามันจะ ใช้อะไรไม่ได้

นายทองม้วน อัครถาวร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : พระราชบัญญัติภาษีก้าวหน้าฉบับใหม่ ซึ่งรัฐบาลเสนอมานี้ ได้อ้างถึงความสำคัญ ในการ แต่งตั้งเจ้าพนักงาน และความมุ่งหมายว่า เจ้าพนักงานคืออะไร อย่างนี้ได้ถือว่าเป็นความสำคัญ ถ้าหากว่าไม่ใช่ วิเคราะห์ศัพท์ไว้เช่นนั้นจะปฏิบัติการไม่ได้ รัฐบาลนี้ก็เป็นรัฐบาลเดียวกัน แต่มีการร่างกฎหมายแตกต่างกัน ข้าพเจ้าจึงมีความข้องใจเป็นอันมาก เหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น รัฐบาลได้เสนอขึ้นมาใหม่ ๆ นี้เองได้ถือว่าเป็นข้อสำคัญ แต่ฉบับนี้ เห็นว่าไม่เป็นข้อสำคัญ ข้าพเจ้าเห็นว่า คณะกรรมการควรที่จะแก้ไขให้ถูกต้องตามระเบียบ

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ตามที่กรรมการ ขอนั้น เป็นกฎหมาย คณะฉบับนี้ท่าน เขาบอกว่าฉบับนี้จะเขียนก็ใช้ได้มาตรา ๗ มาตราเดียว จะเสียปากกาน้ำหมึก แต่จะอย่างไรในที่ ท่านพูดก็มีเหตุผล ใครจะพูดอีก

นายทองม้วน อัครถาวร (ผู้แทนราษฎรจังหวัดมหาสารคาม) : ผ่านไปก็แล้วกัน

ประธานสภาผู้แทนราษฎร : ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร : มาตรา ๖

ขุนขจร เขานิวศน์ (ผู้แทนราษฎรจังหวัดระนอง) : ในมาตรา ๖ ตามร่างรัฐบาลเดิมนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าหมายความถึง ผู้หนึ่งผู้ใดรับจํานำ อสังหาริมทรัพย์เป็นปกติธุระ คำว่าถึงโรงรับจํานำ หมายความว่าแม้จํานำเล็กน้อยเท่าใดก็ดี ไปจํานำก็ได้ แต่ที่กรรมการแก้ไขใหม่เป็นว่าจํานำได้ไม่เกิน ๕๐๐ บาท จึงจะเรียกว่าโรงรับจํานำ แต่ว่าถ้าจํานำเกินกว่า ๕๐๐ ไม่เป็นการตั้งโรงรับจํานำเช่นนั้นหรือ ขอให้กรรมการอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจสักหน่อย

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมา
ธการ) : เหตุที่กรรมาธิการแก้ไขเช่น
นั้นก็เพราะว่า มีเหตุผลสำคัญอย่างยิ่ง
ตามร่างรัฐบาลที่ส่งมาบอกว่า ไปรับผู้
จํานำ ททรัพย์ โดยไม่มีขีดจำกัดเงื่อนไขใน
ต้นทุนเลยนั้น เท่ากับเป็นการลบล้าง
เงื่อนไข ใน ประมวลกฎหมายแพ่ง และ
พาณิชย์ทั้งหมดเสียทั้งนี้ และในกฎหมาย
อังกฤษก็มีต้นทุนทรัพย์ไว้ ๑๐ ปอนด์
ในมลายูก็มี ไม่มีที่ไหนที่ไม่ขีดขั้นเลย
และขอ ให้คิดว่า ถ้าไม่มีขีดขั้น แล้วผลจะ
ลบล้าง บทบัญญัติ ใน ประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ได้หมด ถ้าไม่ทำเช่นนั้น
จะไม่มีใครตั้งโรงรับจํา นำ จะตั้งโรงรับ
จํา นำ เต็มกันทั่วไป เพราะฉะนั้นกรรมา
ธิการจึงปรับเข้าหาลักษณะที่ถูกต้อง และ
เป็นกฎหมายแก่นั่นเอง ไม่ได้เป็นการ
เพิ่มอะไรขึ้น

พระสารสาสน์ประพันธ์ (รัฐ
มนตรี) : เมื่อพูดกันถึงเรื่องประมวล
กฎหมายแพ่งแล้ว ข้าพเจ้าอยากจะถาม
ท่านกรรมาธิการว่า ในประมวลกฎหมาย
แพ่งนั้นมีบทพิเศษว่า การจํา นำ อย่างนี้
ให้เป็น ไปตาม พระราช บัญญัติ และ ท่าน
กรรมาธิการ ได้ดูแลแล้วหรือยัง

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมา
ธการ) : ข้อนี้กรรมาธิการก็ได้ดูแล
บทบัญญัติ ใน ประมวล กฎหมายแพ่งที่
เขียนไว้เป็นพิเศษก็มี มาตรา ๗๕๗ ซึ่ง
ถ้าท่านเปิดดูก็คงจะเห็น การจํา นำ นั้น
ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการรับจํา นำ
แต่ ประมวล กฎหมายแพ่ง ขัดขืน ถึงเรื่อง
ทุนทรัพย์เกี่ยวกับโรงรับจํา นำ ไม่มี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
เมื่อไม่มีใครจะพูดต่อไป ขอให้ผ่านไป
ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการ สภาผู้แทนราษฎร :
มาตรา ๗ มาตรา ๘

พระพิณิจธนากร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : ในมาตรานี้ท่าน
คณะกรรมาธิการ ได้เพิ่มความลงไป จน
กลับตระบัดที่เดียว ความเดิมว่า "การ
อนุญาตให้เอก ชนตั้ง โรงรับจํา นำ ต้อง
กระทำโดยวิธีประมุข" แล้วที่ท่านเพิ่ม
ลงไปมากมาย ซึ่งหมายความถึงก็คือผู้
ที่ตั้งโรงรับจํา นำ แล้วเป็นผู้อ้วน พิตทีเดียว
และจะ ได้ทรงความอ้วนนั้นต่อไป แต่
ส่วนที่ผอมท้วที่จะต้องตั้งใหม่ นั้นก็จะต้อง
ประมุข ดังนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการที่
เกียดกันคนที่ จะกระทำการขึ้นใหม่ เพื่อ
ให้แก่คนผู้ ที่กระทำอยู่เก่า โดยมี การวิ่งเต้น

แต่ข้าพเจ้าก็ยังหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ฉะนั้น
พูดไปก็ยาก แต่ข้าพเจ้าขอเรียนว่าข้าพ-
เจ้าได้ทราบจากอธิบดีกรมตำรวจว่า
ประสงค์จะให้มีการประมูล และประสงค์
จะออกพระราชบัญญัติ^๕ ไปเสียตั้งสอง
สามปีก่อนแล้ว ท่านได้บ่นกับข้าพเจ้า
อยู่ใกล้ ๆ นี้ เรื่องนี้แม้จะเจตนาดีอย่าง
ไรก็ตาม แต่ส่วนข้าพเจ้านั้นเห็นว่าคณะ
กรรมการไม่ควรจะไปเติมข้อความลงไป
เลยให้ความแปรผันไป เพราะว่ามีรัฐบาล
ย่อมมีผู้ที่เชี่ยวชาญ และมีคณะกรรมการ
กฤษฎีกาที่ได้ผ่านมาแล้ว โดยเห็นว่าดี
เลิศแล้วจึงได้ร่างพระราชบัญญัติ^๕ มา ทั้ง
ประกอบด้วยกับข้าพเจ้า ได้ทราบแล้วว่า
เป็นความประสงค์ของท่าน อธิบดีตำรวจ
อาจจะเรียกค่าประมูล ก็เมื่อมาทำเช่น
นี้แล้วค่าประมูลนั้นจะได้น้อยที่สุด หรือ
อาจไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่
เห็นด้วยในการที่ท่านคณะกรรมการมา
เพิ่มเติมข้อความเหล่านี้เพื่อให้ประโยชน์
แก่คนเก่า

พ.ต.ท. หลวงแสงนิติศาสตร์
(กรรมการ) : ในเรื่องค่าประมูลนี้
คณะกรรมการไม่ได้แก้ความอย่างกลับ
หน้าเป็นหลังมิได้ ตามที่ท่านสมาชิกว่า
เหตุใดจึงให้รับตั้งโรงรับจำนำซึ่งอ้วน

อยู่แล้วไม่ต้องเสียค่าประมูล ส่วนผู้ที่
ทำต่อไปต้องประมูล นั้นจะต้องขอเสนอ
ว่ามูลเหตุแห่งการเรียกค่าประมูลนั้น ไม่
ใช่ที่เกิดจากเรียกจากคน อ้วน หรือคน
ผอม มูลเหตุแห่งการเรียกประมูลนั้นเกิด
จากว่าผู้มีความประสงค์จะตั้งโรงรับจำนำ
ซึ่งเขาต้องใช้ความพยายามวิ่งเต้นกันมาก
เป็นเหตุให้เกิดเสียหายหลายประการ คือ
๑ เป็นที่มัวหมองแก่เจ้าพนักงาน เมื่อมี
ผู้วิ่งเต้นขอตั้งโรงรับจำนำเช่นนั้น ประ-
การที่ ๒ ความค้ำหนานินทาที่ย่อมจะมีว่า
ผู้ซึ่งจะได้รับตั้งโรงรับจำนำนั้นหาเป็นไป
โดยความเป็นธรรมไม่ ฉะนั้นจึงเห็นว่า
ถ้าได้จัดใหม่วิธีการประมูลขึ้นซึ่งเป็นการ
แข่งขันที่ยุติธรรมก็จะเป็นการเหมาะหรือ
ข้อครหาที่จะมีแก่เจ้าพนักงานก็จะมีไม่ได้
ด้วยเหตุว่าผู้ที่ขอตั้งโรงรับจำนำจะต้อง
เสียเงินเป็นจำนวนก้อนใหญ่เป็นค่าประมูล
แล้วก็คงจะไม่มีใครไปวิ่งเต้นเพื่อจะให้
เสียเงินให้แก่ใครที่ไหนได้อีก ช้อนจะ
เป็นอันระงับได้ และข้อที่ ๓ ก็คือจะ
เป็นประโยชน์แก่รัฐบาลคือ เงินก้อน
ใหญ่จะตกอยู่แก่รัฐบาล โดยความพอใจ
ของผู้เป็นใหญ่เหมือนกัน มูลเหตุแห่ง
การเรียกค่าประมูลมาจากเช่นนี้ จึงเห็น

ว่าควรจะเรียกค่าประมุขจากผู้ที่ยกตั้งโรง
รับจำนำใหม่เท่านั้น

พระพินิจธนากร (ผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่) : ตามที่ท่านเจ้า
พนักงานชั่งแ่งมานานเป็นที่ถูกต้องและจับ
ใจข้าพเจ้าอย่างยิ่งทีเดียว ท่านชั่งแ่งว่า
การตั้งโรงรับจำนำมีการวิ่งเต้นกัน และ
กระทำให้เจ้าพนักงานมัว หมอง อะไร
ต่าง ๆ เหล่านี้เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็น
ว่าการตั้งโรงรับจำนำจำต้องมีการประมุข
ทั่วกัน แม้คนที่ตั้งอยู่แล้วก็ควรประมุข
กันใหม่ด้วยจะไม่มาประมุขไม่ได้ ข้าพ-
เจ้าขออภัยนาม ท่านผู้หนึ่ง ซึ่ง ได้ออก ไป
จากรัฐมนตรีและสมาชิกสภาฯ ด้วยนั้น
ท่านผู้นี้คือหลวงอดุลย์ฯ หลวงอดุลย์ได้
บอกแก่ข้าพเจ้าได้พยายามร่าง พระราช-
บัญญัติขึ้นหลายปีมาแล้ว และอยากจะให้
ออกโดยเร็ว ท่านเป็นคนตรงมาก ท่าน
อยากจะให้มีการประมุขกัน เพราะฉะนั้น
การที่ใส่ไว้ว่าให้มีการ ประมุข ทั่วกัน นั้น
ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย ไม่ใช่ว่าไม่มีการ
ประมุข ท่านเจ้าพนักงานจะไปเข้าใจ
อย่างไรนั้นไม่ทราบ ข้าพเจ้าต้องการ
ให้ประมุขทุกคนไม่ว่าเก่าและใหม่ แต่
พระราชบัญญัตินี้คนเก่าไม่ต้องมาประมุข
และให้คนใหม่ประมุข การประมุขนั้น

จะต้องประมุขกันทั้งเก่าและใหม่ แต่ถ้า
ใช้ตามกรรมวิธีการแล้วจะไปเรียกกันคน
ใหม่ไม่ให้เข้ามา คนเก่าก็สบายไปเท่านั้น
เอง

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมมา-
ธิการ) : เหตุผล ที่กรรมวิธีการแก้เช่น
นี้ขอให้ท่านระลึกรู้เสียก่อนว่าตามที่ท่าน
กรรมวิธีการผู้หนึ่งได้ชั่งแ่งเมื่อก่อนว่าเหตุ
ที่จะเรียกว่าประมุข พูดย่าง ๆ ก็เพราะ
ว่าเจ้าของโรงรับจำนำจะวิ่ง สำหรับคน
ที่วิ่งมาแล้วต้องอยู่แล้วจะ ไปเรียกค่าประ-
มุขด้วยเรื่องอะไร ก็เหตุผลเช่นนี้กรรมมา-
ธิการเห็นไม่เป็นการสมควรจะไปเรียกค่า
ประมุขกับเขา เพราะโรงรับจำนำที่ตั้ง
มาแล้วไม่ต้องวิ่งก็ฉะนั้นเก็บอะไรอีก อีก
ประการหนึ่งสิทธิในทางกฎหมายธรรมดา
กฎหมายย่อมจะไม่ลบล้างสิทธิของคนเก่า
ซึ่งเขามีอยู่แล้วโดยเขาไม่ผิดกฎหมายอะไร
อยู่ดี ๆ จะไปเรียกเก็บค่าประมุขอีก ข้าพ-
เจ้าไม่ชอบด้วย ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐบาลไม่
มีความมุ่งหมายเก็บเอาค่าประมุขเพื่อป้อง
กันการวิ่งเต้น เพราะฉะนั้นเมื่อตั้งแล้ว
ใครต้องการวิ่งเต้นเราก็ไม่จำเป็น จะต้อง
ไปเก็บค่าประมุขแก่เขา

นายเลียง ไชยกาล (ผู้แทนราษฎร-
จังหวัดอุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าเห็น

ด้วยกับคุณพระพิณิจ ฯ ข้าพเจ้าขอพูด
แต่เพียงในเรื่อง ความรู้สึกตามธรรมดา
และจะต้องยกข้อเท็จจริงบาง อย่างขึ้น
กล่าวด้วยความจำเป็น ปัญหาคือใน
อาทิตย์ที่ผ่านมาแล้ว ข้าพเจ้าเอง ก็รู้สึกใน
เรื่องนี้แล้วว่า การตั้งโรงรับจำนำที่พิจาร-
ณามาแล้วได้เป็นไปโดยวิธีใด ถ้าจะให้
กล่าวอย่างจริงใจก็จะเป็นไปในทางวิ่งเต้น
และบ่อนไหวว่าเราจะควรลดให้พวกนั้นด้วย
หรือไม่ จริงอยู่ ปัญหาที่ว่าสิทธิของเขา
ที่มีอยู่แล้วควรให้เขามีตามเดิม แต่พระ-
ราชบัญญัติเดิมก็ไม่ได้ ให้สิทธิ เช่น นั้น
อาจจะเปลี่ยนสิทธิเดิมไป หรือจะเปลี่ยน
ใหม่ทุก ๆ ปี ก็ได้ เพราะ ไม่ได้มีใน ใบ
อนุญาตว่าไม่ให้ตั้งโรงรับจำนำตลอดชีวิต
ในใบอนุญาตได้มีกำหนดเวลาไว้เหมือน
กัน ในเรื่องความรู้สึกแล้วเราจะเห็นได้
ว่า ถ้าหากว่าเรามาใช้ข้อความอย่างนี้คือ
หมายความว่าผู้ที่มิโรงรับจำนำอยู่แล้วยัง
คงมีสิทธิตลอดไป นั่นดูเหมือนว่าจะไม่
เกิดผลอะไรที่มากนัก และเฉพาะปัญ-
หาเรื่อง การ ประมูล ของ โรงรับจำนำ
ข้าพเจ้าคิดว่า โหน ๆ ก็ตาม สภา ฯ เรา
รับทราบในข้อที่ว่า ถ้าหากว่าโรงรับจำ
นำเขาเสียสิทธินี้ไป และซัดบาปให้แก่
สภา ฯ นี้ว่าเป็นผู้ทำลายเขาก็จะเป็นไร

ข้าพเจ้าคิดว่าไม่เห็นเสียความ ชอบ ชรรรม
ในการที่จะให้เขาประมูลใหม่ เมื่อเขามี
ทางดีและมีเหตุผลอันสมควรจะตั้งโรงรับ
จำนำต่อไปได้อีกแล้ว ก็ขอให้เขามา
ประมูลใหม่ก็แล้วกัน และให้ค่าประมูล
อย่าสูง ข้าพเจ้าเห็นว่านโยบายอย่างนี้
สภา ฯ ควรจะพิจารณาให้รอบคอบ

ขุนวรสิทธิ์ ตรีคุณเวทย์ (ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดหนองคาย) : ท่านคณะ
กรรมาธิ การ กง จะลืม มาตรา ที่กล่าว ใน
เบื้องต้น ก็คือ มาตรา ที่ใช้พระราชบัญญัติ
วันใช้พระราชบัญญัติ ใน มาตรา นั้น เรามุ่ง
หมายที่จะให้ใช้ในวันสันมี นี้ก็เพราะ
เหตุว่า จะได้ให้โรงรับจำนำเก่าทำไปตลอด
ปี และเมื่อทำตลอดปีแล้ว ก็กิจการนั้น
ก็เลิกไป และเมื่อกฎหมายไม่ได้ให้สิทธิ
ให้มีตลอดไปทุกปี และ ไม่มีเวลาซัดขึ้น
เช่นนั้นแล้ว การที่อ้างว่าสภา ฯ เราจะ
ไปทำลายสิทธิของเขาที่มีอยู่นั้นยังไม่ชอบ
ที่นี้ ข้าพเจ้าขอแถลงว่า ถ้าหากว่าเราจะ
ยื้อนให้เป็นไปตามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าคิด
ว่าบางที่จะทำให้การประมูลใหม่ตามพระ-
ราชบัญญัตินี้รู้สึกแปลกใจมากกว่าเหตุใด
คนเก่าจึงไม่ประมูล ซึ่งนั่นอาจจะเป็น
การเสื่อมเสียแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือ
แก่สภา ฯ ก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็น

ว่าไม่เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะให้
ไปเช่นนั้น จึงอยู่เราออกกฎหมายไป
เราจะต้องระวังสิทธิและความรับผิดชอบ
แต่ว่าสิทธิของเขานั้นไม่ใช่เป็นสิทธิที่ถือ
รวดเทียวตลอดไป แต่เมื่อเราพูดถึงความ
ชอบธรรมแล้ว เขาก็หมดสิทธิเราจะให้
สิทธิเขาต่อไปโดยอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้รับ
เช่นนั้นหรือข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร และ
ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับผู้ทักท้วงซึ่งน่าจะ
เป็นไปตามนั้น

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (ผู้แทน
ราษฎร จังหวัดอุบลราชธานี) : ตาม
กฎหมายเดิมนั้น ใบอนุญาตให้ตั้ง โรงรับ
จำนำ เราให้เป็นปี ๆ เมื่อได้อ่านข้อ
ความตามกฎหมายใหม่นี้แล้ว เราจะเห็น
ได้ว่าการตั้งโรงรับจำนำนั้นขออนุญาตตั้ง
เป็นปี และข้อความในมาตรา ๘ ว่า "ใบ
อนุญาตให้ตั้ง โรงรับ จำนำนั้น ให้ ใช้ ได้
เพียงวันที่ ๓๑ มีนาคมของปีที่ออก"
เพราะฉะนั้นถ้าเราตีความตามบทบัญญัติ
เราจะเห็นได้ว่าการได้สิทธิซึ่งเป็นผู้ตั้ง
โรงรับจำนำนั้นนับเป็นปี ๆ ไปเท่านั้น
แต่เมื่อมาอ่านข้อความใน มาตรา ๘ นี้
แล้วทำให้ฉัน ไป ว่าทำไมมาตรา ๘ จึง
เขียนไว้ว่า "การอนุญาตให้ตั้งโรงรับ
จำนำขึ้นใหม่ ต้องกระทำ โดยวิธี ประมูล"

กันในเรื่องใหม่และเท่านั้นเราจะคำนวณ
อย่างไร โดยถือว่าผู้ที่ได้รับอนุญาตอยู่
แล้วเมื่อสิ้นปีสิทธิของเขาก็สิ้นไป และ
คนที่ จะขอ อนุญาต ให้ได้ใหม่ก็จะต้องมา
ขอ อนุญาต ได้เพียงปี หนึ่งเท่านั้น หรือ
เพราะฉะนั้น ในเรื่องนี้เราจึงเห็น ว่า ไม่มี
เก่าและ ใหม่ ดังผู้ที่ ได้รับอนุญาต อยู่แล้ว
เมื่อถึงวันที่ ๓๑ มีนาคมในปีนั้นใบอนุญาต
ก็จะต้องขาดอายุ และสิทธิที่เขาจะตั้งก็ไม่มี
เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เราจะเห็นว่าข้อ
ความที่กรมการ ได้เขียนไว้เช่นนั้นชัก
กับข้อเท็จจริงในมาตรา ๘ ผู้ที่ตั้งโรงรับ
จำนำนั้น จะใช้ ใบ อนุญาต ได้เพียงวันที่
๓๑ มีนาคมเท่านั้น แต่เมื่อเช่นนั้นเราจะเห็น
ว่า สำหรับ คนใหม่ นั้นถ้าจะ มีการ ตั้งก็จะ
ต้องมีการประมูล พอสิ้นปีแล้วก็ต้อง
ประมูล สำหรับคนใหม่จะต้องประมูล
เรื่อย ๆ ไปเช่นนั้น ตามนี้ดูเหมือนว่าคน
เก่าไม่ต้องประมูลเลยตลอดชีวิต ดูเหมือน
ตามความหมายใน ทั่วย่อมจะเป็นเช่นนั้น
ปัญหา อีกอันหนึ่ง ก็คือว่าคนที่ตั้ง โรงรับ
จำนำใหม่ หรือ เก่านั้น เขาจะต้อง ถือ สิทธิ
ของราษฎรทั่ว ๆ ไป ยิ่งกว่าสิทธิของเขา
ที่ได้รับอยู่แล้ว และสิทธิของเขาที่ได้รับ
อยู่แล้วเรารู้ อยู่โดย ชัดแจ้งแล้วว่าเขามี
สิทธิเฉพาะนี้ ไม่ใช่ชั่วคราวตลอดอายุของเขา

เมื่อเช่นนั้นแล้วการตั้งโรงรับจำนำเราจะ
ต้องระลึกถึงสิทธิของราษฎร ในการตั้ง
โรงรับจำนำ ถ้าหนักถึงข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่
ในพระนครนั้นแล้วเราก็เห็นอยู่แล้วว่าโรง
รับจำนำในพระนคร มีมากอย่าง ฟุ่มเฟือย
เหลือเกิน การมีมากมายเช่นนั้น เมื่อตั้ง
ประมุขแล้วย่อมไม่ได้ผล การตั้งใหม่นั้น
นอกจาก จะต้องเสียค่าประมุขแล้วยังจะ
ต้องประมุขเป็นปี ๆ แล้วตนจะต้องทำ
การรับจำนำกับ โรงรับจำนำ ซึ่งมีอยู่แล้ว
อย่างเหลือเฟือ ในพระนคร เพราะ ฉะนั้น
ในการที่จะอนุญาตให้บุคคลใดบุคคลหนึ่ง
ตั้งโรงรับจำนำ โดยการ ประมุข เช่น นั้น
ย่อมจะไม่ได้ผลอะไรเลย ผลที่ได้ก็จะมี
ในจังหวัดนอก ๆ ซึ่งในขณะนั้นยังไม่ได้รับ
อนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำเลย ข้าพเจ้า
เข้าใจว่าบางที่ทาง กระทรวงมหาดไทย
อาจไม่มีนโยบายที่จะ ขยายในเรื่องนี้ก็ได้
แต่ว่าก็จะเป็น การ แปลก ประหลาดที่ว่า
การขยายโรงรับจำนำไปยังจังหวัดนอก ๆ
นั้นคนที่จะต้องขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ
ในจังหวัดนั้น ๆ จะต้องเข้า ประมุข เป็น
การ ไม่ให้ ความเสมอภาค ประการ หนึ่ง
การที่เราเกรงว่าผู้รับจำนำ จะเสื่อม สิทธิ
ในเรื่องนั้น ผู้รับจำนำรู้ดีแล้วว่าเขาได้
รับแต่เพียง หนึ่งปีเท่านั้น และถ้าหาก

เขากระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดผิดต่อกฎหมาย
ที่เป็นอยู่ในทาง ปฏิบัติกันแล้วเขาก็อาจ
จะเพิกถอนสิทธิ การตั้งโรงรับจำนำเสียก็
ได้ เพราะฉะนั้นเราควรจะคำนึงถึงสิทธิ
เหล่านี้ อีก ประการ หนึ่ง ที่กรม มาธิการ
กล่าวว่าเราควรจะคำนึงถึงสิทธิที่เขา มีอยู่
แล้ว ในเรื่องสิทธิที่เขา มีอยู่แล้วนั้นข้อ
ข้าพเจ้าก็ใคร่จะให้คำนึงถึงวิธีการประมุข
ในเรื่อง โรงยาฝิ่น หรือ โรงสุรา ซึ่งเขา ได้
รับอนุญาตเป็นปี ๆ เช่นเดียวกัน ในเรื่อง
ฝิ่นและ สุรานั้นเครื่อง อุปกรณ์ ในการใช้
ในโรงยาฝิ่นและโรงสุรานั้นมีมากกว่าใน
เรื่องการตั้งโรงรับจำนำเป็นอันมาก คือ
จะต้องมีไทใหญ่ ๆ สำหรับใส่ กระแซ่
และจะต้อง มีกะทะ อะไร ต่ออะไร เหล่านี้
มากมาย ทั้งจะต้องมีชวดอะไรต่าง ๆ เรา
ถือว่าการประมุขนั้นเขายัง ทำได้ ซึ่งเขา
ได้ลงทุนไปมากมาย ส่วนโรงรับจำนำ
เครื่องอุปกรณ์ไม่มีอะไรมาก มีแต่เก้าอี้
และอะไรเหล่านี้เท่านั้น จึงน่าจะกระทำ
ได้ แต่เมื่อเขาไม่ได้รับทำในปีต่อ ๆ ไป
ถึงกับให้เขาได้ล้มไปเช่นนั้น น่าจะคิดว่า
เป็นการทำยากอยู่ ถึงกระนั้นก็ดี บาง
อย่างอาจจะเสียไปเพียงเล็กน้อย เช่น
โต๊ะเก้าอี้เป็นต้น และนอกจากนั้นเขาอาจ
จะขายเลหลัง อย่างเดียวกับผู้รับ ประมุข

ฝัน แล้วเขาอาจจะขายเองให้แก่ผู้ใดที่
 ประมูลได้ใหม่เป็นปี ๆ ไปก็ได้ แต่วิ
 การในเรื่อง ประมูล นั้นเราไม่ต้อง ตกใจ
 ในเรื่องคนเก่าจะไม่ได้รับประมูล และ
 ข้อนั้นขอให้คำนึงถึงเรื่องเหล่านี้และเรื่องฝัน
 ข้อเท็จจริง ในเรื่อง นี้เรารู้ อย่าง ชัดแจ้ง
 แล้วว่าคนเก่าจะต้อง ไล่เสมอ ซึ่งเป็นวิธี
 การอธิบายของพวกพ่อค้าซึ่งจะได้กระทำ
 เรื่องนี้ทางการน่าจะ ได้ควบคุมกันอยู่แล้ว
 วิธีการเช่นนี้เมื่อรู้ว่าใครเป็นผู้มาประมูล
 เขาก็ให้เงินเพียงคนละร้อยสองร้อย ลง
 คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุม

ท้ายก็ประมูลได้ตามเดิม เมื่อเป็นเช่นนี้
 แล้ว ก็น่าจะเอาอย่างวิธีเดิม ก็จะได้ที่
 ที่รัฐบาลควรจะได้ร่างมาขึ้น ๆ แต่เพียงว่า
 การอนุญาตให้เอกชนตั้งโรงรับจำนำต้อง
 กระทำโดยวิธีประมูล นี้สั้น ๆ เช่นนี้เป็น
 ข้อที่ทรงคมและได้ผลดี ข้าพเจ้าคิดว่าใน
 ร่างของรัฐบาลตามสมควรอย่างยิ่ง

ประธานสภาผู้แทนราษฎร :
 เวลานี้หมดเวลาแล้ว พรุ่งนี้พบกันใหม่
 ต่อไป

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๓๗ นาฬิกา

ร.ต. บุญแถม ปี่ตยานนท์	ปพาพ บุญ—หลง	ผู้ตรวจรายงาน
ทองอยู่ พุฒพัฒน์	ประเสริฐ ปัทมสุคนธ์	..
เขียน กาญจนพันธ์ุ์	บุญช่วย สุกนธมัต	..
เทียบ นันทแพทย์	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	..
ทองกระจาย รัชตะวรรณ	ประเทือง อินทร	..
ร.ต. ทองคำ กล้ายโอสถ	ศิริ อินทร	..
	ถิน จุฑะรพ	..
	สุรินทร์ สีพลากร	..

ตรวจแล้ว วันที่ ๓๐ ส.ค. ๒๔๘๐

หลวงคหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร